Akbaba

Kasım Gülek — Şu yaşadığımız cehennem hayatına bakınız vatandaşlar... Siz, yirmi yedi yıllık Halk Partisi idaresinde böyle sıcak gördünüz mü?..

Küçük..
fakat benim!

EMLÂK
BANKASI

YAPI TASARRUFU'na
başlamıştır

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :
Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

İŞTAHSIZ
YAVRUNUZA
PA-RO
ÇOCUK MAMASI

KEMİKLERİ
ZAYIF
YAVRUNUZA
PA-RO
ÇOCUK MAMASI

DİŞLERİ
GEÇ ÇIKAN
YAVRUNUZA
PA-RO
ÇOCUK MAMASI

5 VİTAMİNLİ

YEDİRİNİZ

Akbaba Yayınevi

Pek Yakında:

Size en meşhur imzaların en güzel kitaplarını verecek

İlk eser:

Üç Katlı Ev

ROMAN

Yusuf Ziya Ortaç

T.C. Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI İÇİN BU YIL 650,000 LİRALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞTIR. BU PLÂNDA 10 ÇEKİLİŞTE

14 EV

AYRICA,
10.000, 1.000 ve 500 LİRALIK İKRAMİYELER, TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETTLERİ VARDIR.

ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARINDAN ÖĞRENMEKTE ACELE EDİNİZ.

487

Sayı : 25

AKBABA

SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

EYLÜL 4 1952

Politika Edebiyatı!

Yazan: Yusuf Ziya ORTAÇ

Saltanat devrinin son günlerini, benim gibi çocuk gözlerle seyredenler de bilir: Politika edebiyatı, bu yazının ilk ve son cümleşindeki iki duadan ibaretti. Hülâsası şudur: Padişahım çok yaşa!

Meşrutiyet, o günlerin gazete isimlerinde yaşar: Bomba, Süngü, Volkan, Malûm, Eşek!..

Asırlık saygılar, asırlık sevgiler, asırlık ananeler, asırlık terbiyeler, bir Bomba ile havaya uçuruluyor, bir Süngü ile delik deşik ediliyor, bir Volkan'la yakılıp kül ediliyor, bir Malûm'la meçhuller meydana vuruluyor ve politika edebiyatımız bir (Eşek) in ağzında anırıyordu.

Cumhuriyet, edebiyat politikamızda, özlediğimiz tenkit, murakabe, hürriyet çığırı yerine bir kaside çığırı açtı. Ve her gün, elimizdeki kalemleri, Karagözün hanendeliği gibi.

— Aman biraz daha pest!..

Diye diye dilsiz bir fısıltı ile konuşturmıya alıştırdık.

Şimdi, yüz yılların hayal ettiği demokrasi çağındayız, değil mi? Karşı karşıya iki parti, iktidar ve muhalefet, tam hürriyet içinde konuşuyorlar...

Bu hürriyete misal mi istersiniz? Ulus gazetesinin 28 Ağustos sayısından size iki cümle vereyim:

[Baştan Adnan Menderes olmak üzere bütün D. P. li küçük beyler ve beslemeleri...]

[Türkiyedeki buğday istihsalinin diktatörcüğün dâhiyane tedbirleri sayesinde arttığı...]

Cumhuriyetin ilânından 14 Mayıs 1950 ye kadar, yirmi yedi yıl iktidar koltuğunda oturmuş olgun insanların «Muhalefet edebiyatı» böyle mi olmalıdır?

Siz, asıl alay konusu olan meseleye bakınız:

Bu yıl, buğday mahsulümuz çok oldu ya.. İşte bu istihsal bolluğu, iktidarın başarısı değilmiş de, Amerikan yardımının neticesi imiş!..

Ne alay edilecek, ne küçümsenecek, ne gülünecek şey değil mi?..

Bundan dolayı Başbakanın lâkabı «Diktatörcük» oluyor. Bundan dolayı Adnan Menders'in ismi «Küçük bey»!..

Kendi kendine «Ana muhalefet» adını takınan C.H.P. nin şu kullandığı ağıza bakın. Bu sözler, bir «ana ağzına» değil, bir «üvey ana ağzına» bile yakışır mı?..

MISIR YÜKSELİYOR!..

Güzellik ticareti!

Günseli — Galiba bunları benden daha çok kazandılar!..

AKBABA

Birinci cildini gelecek hafta tamamlıyacak olan AKBABA, 27 nci sayısiyle ikinci cildine yepyeni güzelliklerle, yep yeni bir şekilde başlıyacak..

482

İkizlere Takke...

Muhasebeci Faiz bey anlattı:

Yenicaminin şu meşhur kemerinin önünde, işportasını kurmuş, menfur perdesinden sesiyle bir külhanbeyi çıngır çıngır bağırıyor:

— İkizlere takke!.. İkizlere takke!... Hemşire hanım, dinim Rabbena hakkı için Avrupa malıdır. İkizlere takke, ikizlere takke!.. Her boydan var, dikine var, tombuluna var, sülpüğüne birebir!. İkizlere takke!..

İkizlere takke?.. Ama hangi ikizlere?. İkiz çocuk o kadar nadir doğar ki... Hem de çocuklarına takke giydiren kaldı mı? Bu nasıl ticaret diye kendi kendime sora sora işportaya yanaştım. Bir de ne göreyim, körolasının takke dediği şey, takke değil, şu bildiğimiz sutiyen!.. Yani kadınların kullandığı memelik!..

Memeliğe takke, bir çift memeye ikiz tâbirini bulan şu köftehora bayılmış gibi baktım. Onun benden haberi yoktu, nasıl haberi olabilirdi ki, işi benimle değildi. Hiç durmadan bağırıyordu:

— İkizlere takke!.. İkizlere takke!..

Gui de Maupassant (Kalblerimiz) ismli romanında derin bir tahlilden sonra kadınlara hercailiği ve hattâ vefasızlığı bile öğreten biz erkekleriz neticesine varır. Kalblerimize 1952 de ilâve edilecek şeyler var: Galiba onlara her şeyi de biz öğretiyoruz. Ve öğrenimi ve gözel ferasetine rağmen yine bir çok şeylerin farkında değil:

— İkizlere takke!.. deki çapkınca telmihlerin mânasından gafil, asla mütegafil değil, gafil, ikizlerine uyabilecek boydakileri saça saça alışveriş ediyorlar.

Gelir hem bezme tenha hem peşiman gösterir kendin!

Diye Nedim söylemiş... Aradan geçen iki yüz elli sene sonra da taktik, çevirme hareketi aynıdır. Bilmez, anlamaz gibi görünmek..

Adamın bir tenha zamanında önüne dikildim:

— Ey üstad, dedim, ikizlere takke tâbirini bulan argona da, zevkine de, aklına da hayranım...

Bana vız gelirsin!.. der gibi baktı..

Alış veriş o sırada yeniden canlandı:

— İkizlere takke... Hemşire hanım, elmasım, boyun da var, bak ölçüne göre al!...

F. CELALETTİN

— Yahu, şu Fahrettin Kerim'e haksız yere çatıp duruyorlar galiba... Bak, adamcağız bir aydır mezun, İstanbul ne ise yine o!...

— Bizim Avrupa güzeli benden bahsediyor...

— ....

— Uzun boylu erkekleri beğenirim dedi ya!..

Yazlık kıyafetlerimiz!

Geçen gün Kadıköy vapurunun lüks kamarasında oturan erkeklerin kıyafetlerine şöyle bir göz attım:

Kimi normal giyinmiş: Ceket, gömlek, boyunbağı, pantalon, çorap, iskarpin (yaş 50).

Kimi yine ceket, gömlek, pantalon falan... Fakat boyunbağı yok (Yaş 40).

Kimi ceketsiz ve boyunbağsız. Üzerinde iki cepli, uzun kolları ikişer düğmeli bir Amerikan gömleği (Yaş 30).

Kimi ceketsiz, boyunbağsız, üzerinde kısa kollu, yaka ve göğüs düğmeleri açık bir naylon gömlek (Yaş 25).

Kimi ceketsiz, boyunbağsız, üzerinde etekleri pantalondan dışarıya sarkan bir gömlek, çıplak ayaklarında sandal (Yaş 20).

Bu kılık ve yaş merdiveninin basamakları, her zaman, yukarıki tabloda görüldüğü gibi muntazam değil. Bazan 60 yaşındaki adamın ceketsiz, boyunbağsız, kısa kollu bir gömlekle resmî yerlere gittiğini de görüyoruz. Ceketsiz giyilmesi lâzım gelen iki cepli Amerikan gömlekleri üzerine ceket giyenler de yok değil.

İşin doğrusu, fazla sıcak günlerde, herkes sokağa bir pantalon, bir de kısa kollu atlet fanilâsiyle çıkmak istiyor. Fakat kıyafet meselesi her şeyden evvel bir cesaret meselesi oldu. (Bay herkes) in bakışına ve lâfına aldırış etmiyenler elbise yükünü asğariye indirip sokağa fırlıyorlar. «Herkes ne der?» sorusunun tesirinden kurtulamıyanlar boyunbağsız bile gezemiyorlar. Onlar da bir cesaret ediverseler, yazlık kıyafet anarşisi ortadan kalkar, herkes kısa kollu bir gömlek ve pantalonla sokağa çıkar ve bay Herkes de buna sadece memnun olur!

AKBABA

Ankara Mektubu

Bahçelievler

Canlılık ve sükûnu, iki sevgili gibi el ele yaşatan Bahçelievler durmadan genişliyor. Her tarafında inşaat var. İnşaat olan yerleri gözünüzden önce kulaklarınız hisseder: Bir veya birkaç ağızdan okunan türküler, bu Avrupalı mahalleye köy havasını getirmektedir.

Bahçelievler, son günlerde İstanbula imrenmiş, galiba: Musluklardan su yerine hırıltı akıyor! Satıcıların dilleri dışarıdan Propaganda seyahatinden dönen milletvekili adayları gibi!

Ankaranın meşhurlarından epeycesi Bahçelievlerde oturur. Bazılarından bahsedeyim:

Kasım Gülek Ulusa ara sıra yaya gidip gelmeğe başlamış. Sebebini şöyle izah ediyorlar: «Şimdi Demokratların idaresine geçen Ankara Belediyesinin otobüslerine para kazandırmak istemiyormuş!» Halk Partisinin Bahçelievler bilmem ne başkanlığına seçildiğini işittiğim İsmayıl (İsmail değil!) Hakkı Baltacıoğlu böyle düşünmese gerek: Başı bir günde dört defa Cebeci otobüsünün tavanına tosluyor! Vücudu soyadı ile alay eden Hamit Şevket İnce'ye henüz rastla madım: Evinin balkonunda havalanmadığına bakılırsa, galiba İstanbula uçmuş! Şükrü Sökmensüer mahalle muhtarı olmuş. Hey politika, sen nelere kaadir değilsin?!..

Profesör Hüseyin Namık Orkun bütün gündüzü bahçesinde geçirir: Eğer tavukları ile meşgul değilse, gazete veya kitap okuyordur. Geçen gün uğradım: Havanın sıcaklığından şikâyetle erkek kıyafetinde reform yapılmasının lüzumundan bahsetti. Ama, bizde o kadar açılıp saçılmaya cesaret de yok, letafet te!..

Çocuk bahçesi eski neş'esini kaybetmiş. Fakat hâlâ küçüklerden çok büyüklerin bahçesi. Akşam üstü bütün kanapeleri dolmakta. Anneler ve babalar, bilhassa ablalarla, ağabeyiler çocukları eğlendirmeğe geliyorlar! Ama, güneş batınca iş büsbütün değişir: Artık küçükler döşekte, büyükler beşiktedir.

Sallandık o şen kızla salıncaklarımızda!...

Aydın NİSARİ

Avrupa güzeli Günseli, sinema artisti olmak tekliflerini reddetti..

Beyaz tehlike önünde: — İstemem, eksik olsun!..

Hırsızla Evsahibi Arasında

Hırsız (Cep fenerinin ışığını odanın her tarafında gezdirdikten sonra yatakta uyuyan ev sahibine bakarak) — Vay! Bizim Haydar! 273 Haydar! Mektep arkadaşı! Vay canına! Ne tesadüf be! (Gidip ev sahibini dürter) Hay dar, yahu! Haydar!

Ev sahibi (Uyanarak) — Kim o?

Hırsız — Yabancı değil. Benim yahu! Çopur Salih... Mektep arkadaşı... (Odanın lektriklerini yakar) Bak! tanımadın mı?

Ev sahibi (Yatağında doğrulup oturur ve gözlerini uğuşturduktan sonra hırsıza bakar) — Ha!... Evet.. Tanımaz olur muyum? Bu ne hal böyle? Hırsızlık mı ediyorsun? Beni soymağa mı geldin?

Hırsız — Ben bu köşkte senin oturduğunu bilseydim soymağa gelir miydim? Yatakta seni görünce şaşırdım, kaldım. Hey koca Haydar! Şişmanlamışsın be!

Ev sahi — Sen de zayıflamışsın.

Hırsız — (Bir sandalyeye ilişir) Ne yaparsın, açlık! Bu meslek her zaman doyurmuyor adamı... Kaderimiz buymuş. Sen zengin oldun, ben de hırsız... (Etrafına bakar) Bütün bu köşk, bu eşyalar senin mi?

Ev sahibi — Evet.

Hırsız — Allah ziyade etsin. (Düşünür) Hatırlıyor musun? Seninle mektepte hırsız - polis oynardık. Ben hep hırsız olurdum. Sen beni bir türlü yakalıyamazdın.

Ev sahibi — Şimdi oyunun sahicisini oynuyoruz. Fakat bu sefer yakalanacaksın galiba. Bak, telefon başucumda. (Yastığın altından bir tabanca çıkararak) Silâh elimde. Elektrik zili de şurada.. Düğmeye basarsam uşaklar odaya dolar.

Hırsız (Gülerek) — Haydi baş lıyalım oynamağa.

Ev sahibi — (Telefonu açar, kulağına koyar) O ne? Ses çıkmıyor.

Hırsız — Zile de bas bakalım.

Ev sahibi — (Zilin düğmesine basar) Ay! Zil de çalmıyor.

Hırsız — Elindeki tabancanın şarjörünü de bir yokla. Kurşunlar orada mı bakalım?

Ev sahibi — (Tabancanın şarjörünü açmak üzere) Bakalım.

Hırsız — (Birdenbire onun üzerine atılarak silâhı elinden alır) Şu tombul ellerini yukarıya kaldır bakalım!

Ev sahibi — (Ellerini yukarı kaldırır) Yamansın! Eski Salih!. Hiç değişmemişsin.

Hırsız (Gidip sandalyeye oturarak) — İki gündür açım. Fakat seni soymıyacağım. Eski arkadaşımsın.

Ev sahibi — Ben sana elli lira vereyim, git.

Hırsız — On para kabul etmem.

Ev sahibi — Borç vereyim..

Hırsız (Düşünür) — Hayır, sen bana bir iş bul, şu kötü zanaattan kurtulayım. Kapıcılık falan gibi bir iş.

Ev sahibi — Hay hay... Benim fabrikada gece bekçiliği yap!

Hırsız — Nerede senin fabrika?

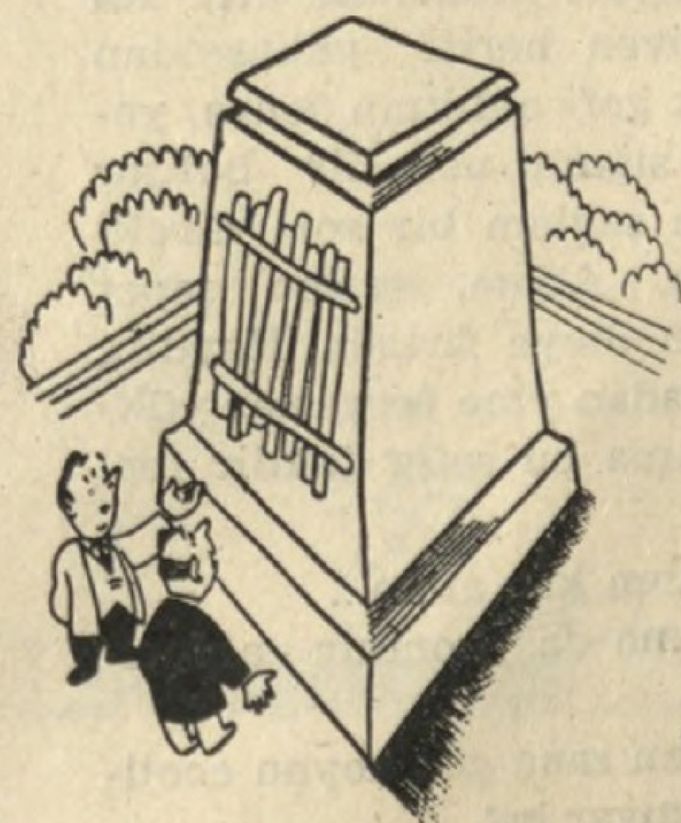
Ev sahibi — Yakın buraya... Asfalta çıkmadan, caminin karşısında, R. A. T. dokuma fabrikası... Bana, senin gibi küçlü kuvvetli, gözü açık, pişkin bir gece bekçisi lâzım. Çünkü geçen ay bizim fabrikayı soydular..

Hırsız (Gülerek) — Hiç merak etme. Bir daha senin fabrikaya hiç bir hırsız ayak atamaz.

Ev sahibi — Yaşa! Demek kendine bukadar güveniyorsun!

Hırsız — Tabiî... Çünkü geçen ay senin fabrikayı soyan benim!.

CIZ

— İşte dostum, muhalefet heykeli!..

484

Kadın Dayak Yer mi?

Tarabyadaydım. Yani orada kalıyor değildim. Ne haddimize? Sadece oradan geçiyordum. Daha doğrusu (sizden lâf çıkmaz, bizim hanım duymasın), bir dostum:

— Aman azizim, et yüzüne hasret kaldık diyorsun; kasaba gitme de Tarabyaya gel! Büyük kadınlar Havva anamızın kılığında... Hiç olmazsa gözün doyar...

Demişti de onun için, bir röportajı bahane edip gitmiştim. Ah şu bizim meslek. Ne güzel kaçamak imkânları vardır ya... Biliyorum, birçok arkadaşlar, meslek sırrını ele verdim diye bana veto çekecekler ama, boşboğazı cehenneme atmışlar, «Odun yaş...» diye bağırmış. Neyse, sözü uzatmıyalım. Ne diyordum? Ha, Tarabyadayken, birdenbire cadde ortasında bir adamın, bir kadını kalınca bir sopayla dövdüğünü gördüm. Orası lâhzada pazar yerine döndü. Denizden çıkanlar, denize girecekler, yoldan geçenler, otelden fırlayanlar kavgacıların etrafını alıverdi. Her kafadan bir ses çıkıyordu:

— Vurma yahu, İstanbul Valisi mi bu? Yazıktır!...

— Ne istiyorsun karıdan be? Zam yapma bukadar...

— Ah monşer, ne barbarlık...

— Darling, kimbilir kadın ne eksite olmuştur...

— Ye onu, ye!...

— Yuh ulan, karı dövülür mü şapşal herif!...

Kadın, Denizcilik Bankası vapurunda sıkışmış gibi bağırıyordu. Nihayet hamiyetli, insaniyetli vatandaşlar dayanamadılar. İkisini birbirinden ayırmak üzere teşebbüse geçtiler. Evvelâ bir danışma kurulu teşekkül etti. Bu kurul müzakerelere devam ederken, daha Lâhey adalet divanına havale edip etmiyeceği belli bile olmadan, uzun boylu, kanarya sarısı şortlu bir genç kız vaziyete müdahale etti. Kadını döven herifi yakasından çekerek geri aldıktan sonra, yaradana sığınıp usta bir boksör tavriyle sağlam bir sol direkt savurdu. Adam, sersem sepet üç adım öteye fırladı. Haydiii, her kafadan yine feryatlar yükseldi. Ama bu sefer takdir feryatları:

— Atom kız, atom...

— Bana da kondur ablacığım!..

— Ulan sana göz koyan eceline göz koyar be!

— Hamle et, hemcinsinin intikamını al!

— Varol evlâdım, kadınlığın yüzünü ağarttın...

— Seni Ankaraya, kadın döven çarşaflı karılara karşı göndermeli...

— Temizle şu haddini bilmez sünepeyi...

— Amma da yumruğu sıkıymış. İstanbula vali olacak kız yahu. Ne kasap bırakır, ne şoför!

Derken, bu Amerikanvari kızdan cesaret alanlar, zalim herifin başına üşüştüler. Ehliyetsiz şoföre ceza keser gibi çullandılar. Bir hamlede adamcağız ortadan yokoldu. Nereye gitti demeğe kalmadan denizde çırpınır gördük. Meğer fukara yüzmek de bilmezmiş. Bunu gören sarı şortlu kız, derhal suya dalarak herifi muhakkak bir ölümden kurtardı. Sonra, ifadesini almağa başladı. Ya... Biz onu kolejli bir sporcu sanıyorduk. Meğer sivil emniyet memuru değil miymiş?

— Söyle bakalım, kadın dövülür mü? Sen ne yabani adamsın. Bu asırda...

Hiddeti çoktan yatışmış olan biçâre, o sırada ortadan kaybolan kurbanını gözleriyle arayarak anlatmağa başladı:

— Ben onu döğmedim. O, sopayı haketti.

— Ne demek? İhtikâr mı yaptı? Fazla para mı istedi? Hakkını mı yedi?

— Hiç biri değil. Ama beni dinden imandan çıkardı. Bakın anlatayım: O kadın, benim karımdır, on senelik evliyiz. Öyle münasebetsiz, öyle başına buyruk bir kadındır ki, ne desem sözümü dinletemem. Üstelik zıddıma giden herşeyi bilir. Bildiği için de sistemli bir şekilde beni deliye döndürmek için ne lâzımsa yapar...

Dinleyenlerden biri söze karıştı:

— Bunda bir fevkalâdelik yok ki... On seneyi bulan her evli kadın öyledir. Şimdi biz de karılarımızı asalım, keselim mi?

Bunları cadde ortasında konuşuyorduk. Seyrüsefer durmuştu. Bu vaziyet karşısında bir kahveye girmeyi teklif ettim. Arkasından eller kalktı. Saymağa lüzum görmeden, her kongrede olduğu gibi:

— Teklif kabul edildi! deyip yürüyüverdim. Herkes de arkamdan geldi. Adam, ifadesini vermeğe devam ediyordu:

— Meselâ, bir yere gidiyoruz, bir gazinoya farzedelim. Gözü hep etraftadır. Ne yapıyorsun, desem, derhal cevap hazır: Göz banyosu!... Peki, a kadın, gözlerin hastaysa doktora git, diyecek olsam, derhal vizite ücretini benden ister, lâkin doktora filân gitmez. Kadın, kırkından sonra mayasını bozdu. O zamana kadar denize girmezken yüzme dersi almağa kalktı. Eyvallah dedik. Nerden bulmuşsa bulmuş, yirmi beş yaşlarında bir hoca... Bizim zamanımızda hoca dedin mi saçlı sakallı adamlardı. O yaşta çocuktan hoca mı olurmuş. Hem yüzme denizde öğrenilir, değil mi ya? Hayır, bizimki eve geliyor, ikisi bir odaya kapanıyorlar. Hanım soyunuyor. Herif ona ders veriyor. İnsaf edin, insan bu hale çıldırmaz mı? Neyse, bütün bunları sineye çektik diyelim. Fakat, ben, romatizmalı bir adamım. Bu sefer tutturmuş, ille mambo mu ne karın ağrısı ise onu öğren diye... Ne o? dansedecekmişiz. Toplantılara gidecekmişiz. Benden utanıyormuş. Ne sünepe, ne uyuz adammışım öyle! Akranıma baksaymışım ya bir kere... Benim yaşımda kimsenin deli gibi tepindiğini görmedim. Lâkin kadın kısmı lâf anlıyor mu ki? Ben de tuttum. Kasden, genç bir dans hocası buldum. Bir hanım kız. Daha önceden de maksadımı anlattım. Zamane kızları pek anlayışlı oluyor: «Açıkçası teyze hanımla matrak geçeceğiz, desene amca!» dedi, razı oldu. Lâkin o dediğinden geçemedik. Çünkü bizim kadın, kızcağızı saçlarından yakaladığı gibi, yerlerde sürümüş, ben yokken. Kız da hanımı kaz kanadına alıp kündeye getirmiş. İki ay «belim, belim» diye inledi. Bundan bir hafta evvel, bir davete gidecektim. Biraz gecikmişim. Eve geldim ki kapı duvar. Çalarım çalarım açmaz; çalarım, çalarım açmaz. Üzerimde aksi gibi fazla para da yok ki bir otele gideyim. O saatte hangi ahbabın kapısı çekilir? Şehir meclisi âzası olsam hadi neyse... Bütün kapıları açtırırız. Ama değilim ki... Hulâsa, beni sokakta sabahlattı. Ertesi günü onu karşıma aldım:

— Kadın, dedim, nedir benden istediğin, söylesene... Nedir bu yaptığın? Telefon idaresine döndün. İnsanda sabır, tahammül bırakmıyorsun. Artık bu mantıksızlıkların yeter. Sana bu son ihtar!

Son ihtardan sonra sahaya davet gelecekti. O da oldu. Bugün bir ziyaret maksadiyle buraya geldim. Bir de ne göreyim? Bizimki, yanında yabancı bir herifle önümde yürümüyor mu? Önce benzettim besbelli, dedim. Öyle ya, ne işi vardı burada. Belediye müfettişleri bile o kadar gezmez. Aksaray neresi, Tarab-

— Bir adam, dört lira için arkadaşını öldürmüş......

— Vay canına... Eskiden on kuruş için öldürüyorlardı... Hayat amma pahalanıyor haaa!..

485

— Çok açık giyinmişsin...

— Elbet... Çarşaf giyenlerle mücadele ediyorum!..

Plâjdaki kadın

Sana, ey kırmızı derili kadın,
Artıyor plâjda her gün hayretim!
Kaşları yay gibi gerili kadın,
Yüzüne bakmağa yok cesaretim!

Kimlerin yok etmek için varını,
Arıyor gözlerin böyle yarını?
Olsaydı o ceylân bakışlarını
Kendime çekecek kadar kuv-
tim!..

Var mıyım? yok muyum? kum-
da yanyana
Yürürken, varmadın bile farkına,
Şu anda, yazıklar olsun ki bana,
Ne bir milyarderim, ne de atle-
tim!

Orhan Seyfi ORHON

ya neresi. Hele biraz daha sokulayım dedim. Okadar kendilerinden geçmişler ki, dünyayı gözleri görmüyordu. Sokuldukça sokuldum, sokuldukça sokuldum. Hiç, kâinatın farkında değiller. Yankesiciliğin sırrını bu suretle keşfetmiş oldum. Bizimki, herife, geçen hafta beni nasıl sokakta beklettiğini anlatıyor. Hem ne tâbirlerle bakın:

— Ya, şekerim, uyuzluğuna bakmadan bir de eve geç gelmeğe kalksın... Yooo... İşte buna tahammülüm yoktur. Kapadım kapıyı yüzüne, defol dedim, defol karşımdan. Seni miskin, sünepe, uyuz, erkek müsveddesi seni...

İşte, bundan ötesini hatırlamıyorum. Çünkü dinliyemedim. Dinleyip duyacak vakit kalmadı. Hepsini anladık ama, o «erkek müsveddesi» ne demek oluyordu? Allahtan, elimde kalınca bir baston vardı. Şu romatizmalı bacaklarım için taşıyordum. Karım: «Erkek müsveddesi» der demez:

— Buyur, beni mi çağırıyorsun karıcığım?» diye bağırdım. Omuz başından gelen bu ses üzerine, züppe lâhzada ortadan yok oldu. Ben de ver ettim sopayı... İnsaf edin, böyle kadın dövülmez de ne yapılır?

Dinliyenlerin hepsi bağırıştılar:

— Çiy çiy yenir!
— Etleri cımbızla koparılır...
— Rusyaya peyk yapılır...
— Filim yıldızı olur...
— Salamuraya yatırılır...
— Şişe geçirilir...

Ve demin adamcağızı linç edecek olan kalabalık, bir anda kadını aramak üzere sağa, sola dağıldı... — *İstanbul Muhabiri*

Muvaffakiyet!..

Doktor Bay Cevza, mektepten çıktıktan on gün sonra, bir gece yarısı ilk defa hastaya çağrıldı.

Genç tabip, telâş ve heyecanla hazırlandı. İşte, bu gece, uzun çalışma senelerinin muvaffakiyet meyvasını tadacaktı. Kalbi, göğsünü delecek gibi güm, güm çarpıyordu.

Doktor Cevza, kendisini çağırmağa gelen adamla beraber yola çıktı. Karanlığın sessizliği içinde büsbütün duyulan yürek çarpıntısını sezdirmemek için sordu:

— Hasta kimdir?

— Bizim bayan... Ağrısı tuttu.. Ebeyi çağırdık... Çocuk ters geliyormuş... Doktorsuz yapamam dedi..

Cevza, esasen kadın doktoru olmak için çalışmıştı. İlk hastasının kendi vadisinde olması hoşuna gitti...

Yirmi dakika kadar karanlık sokaklarda dolaştıktan sonra, pencereleri aydınlık bir evin kapısından girdiler...

Genç doktor, tecrübesizliğin telâşı içinde nefes nefese merdiveni çıktı, hastanın odasına koştu.

Yüzü sapsarı, gözlerinin altı mor halkalarla çevrili otuz yaşlarında bir kadın, yatağın içinde terler dökerek kıvranıyordu.

Cevza, korku, heyecan içinde kadını muayeneden sonra kocasını bir köşeye çekti:

— Hastanın vaziyeti fenadır.. Hocamı telefonla çağırmak lâzım...

★

İstanbulun uzak bir köşesinden sabaha karşı otomobille gelen profesör ile talebesi merdiven başında karşılaştılar:

— Ne haber?

— Muvaffakiyet!

— Tebrik ederim.. Doğurdu demek?

— Evet, doğurdu.

— Çocuk nasıl?

Genç doktor, boynunu sağa büktü:

— Maalesef çocuğu kaybettik!

— Yaa.. Neyse.. Annesi?

Genç doktor, boynunu sola büktü:

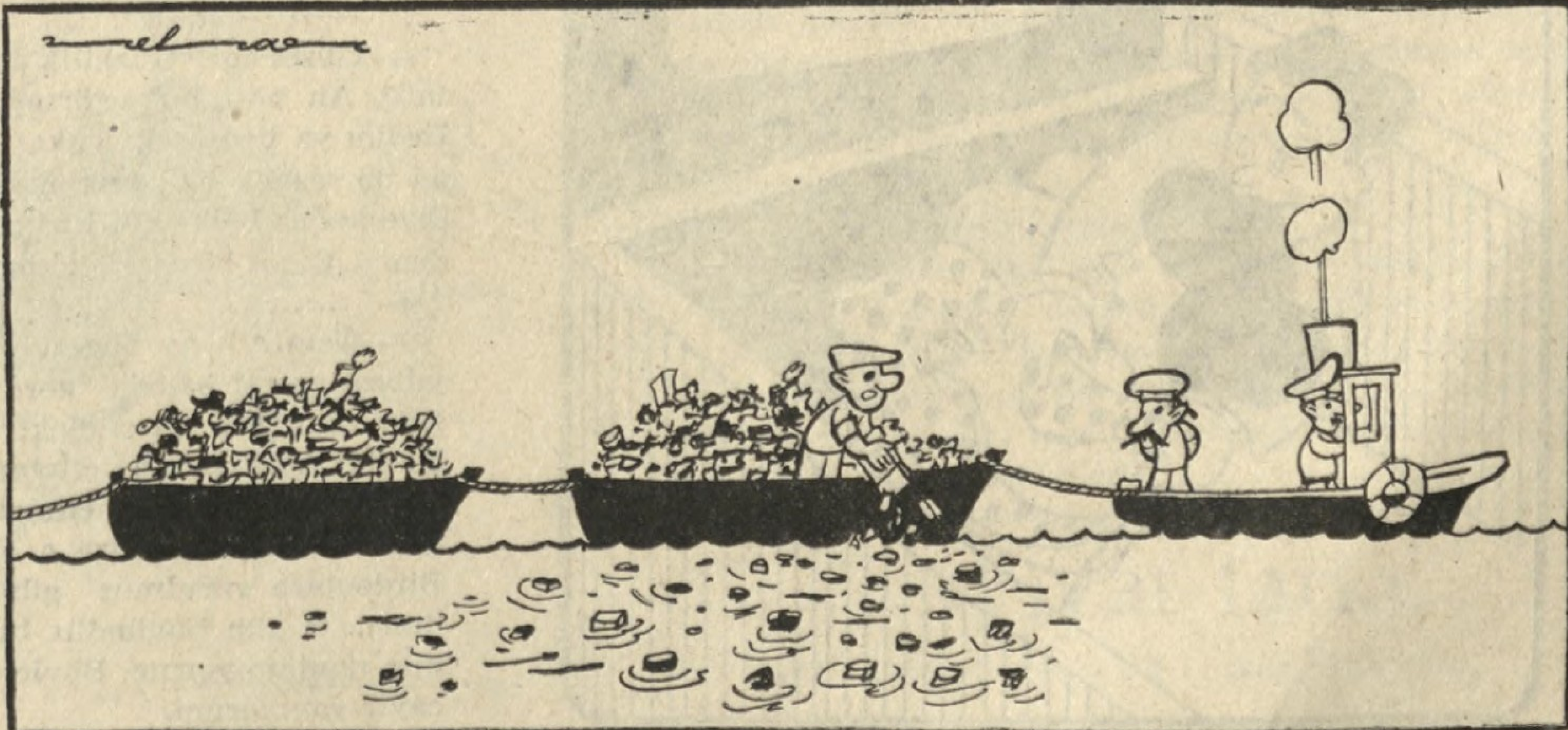
— Maalesef annesini de kaybettik!

Üstat hayretle sordu:

— Ayol bunun muvaffakiyet neresinde?

Genç doktor memnuniyetle fısıldadı:

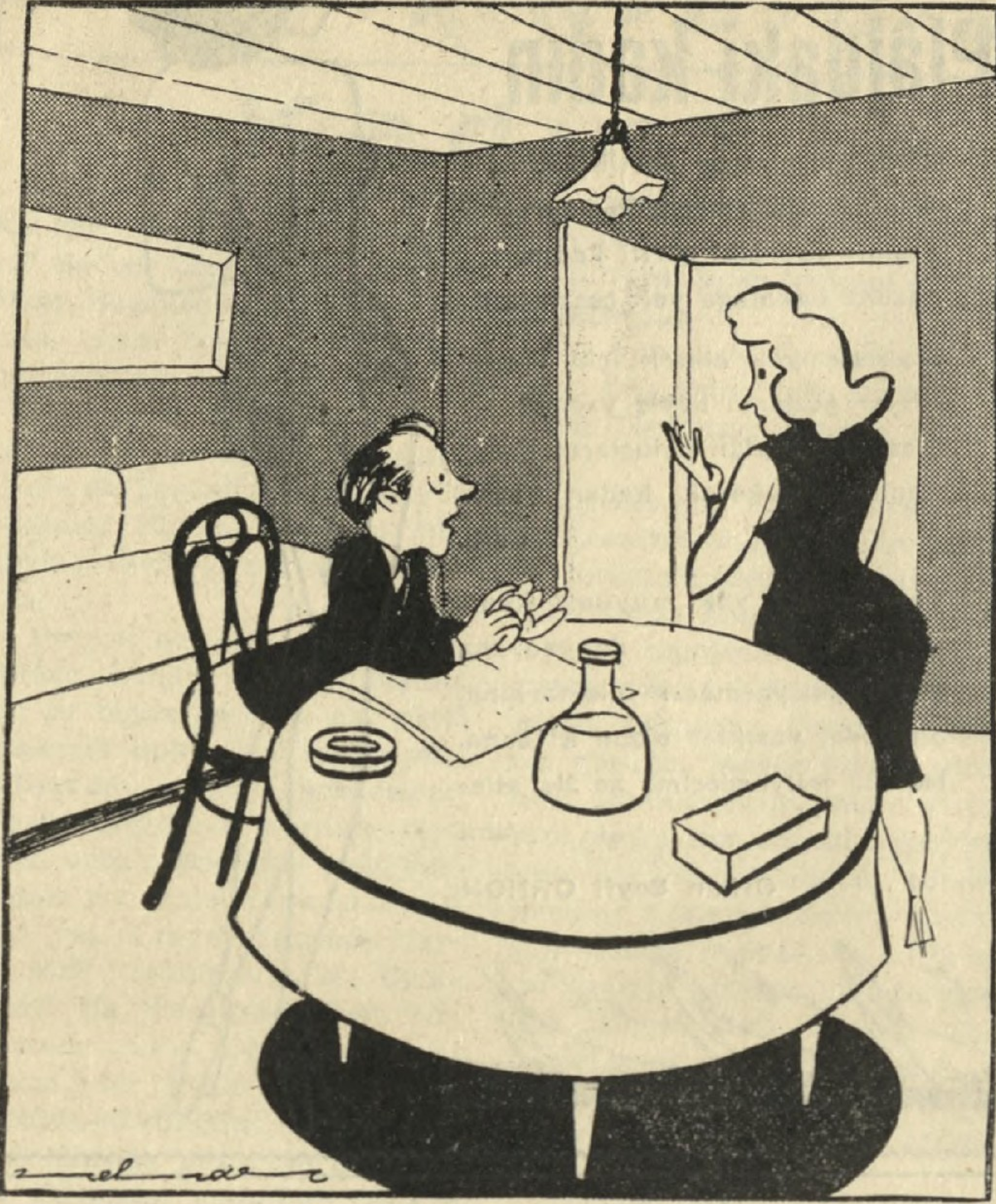
— Babasını kurtardık!

— Döktüğümüz bu çöpler nereye gidiyor acaba?...

— Tabiî plâjlara!......

486

— Sana ipekli tuvalet, kışlık kürk, spor manto, son moda şapkalar yaptıracağım...

— Kendine gel ayol... Memurlara politika ile uğraşmak yasak!.

YALANCI

Bayın alacaklısı vardı. Uşağına, alacaklı geldiği zaman yok demesini tembih etti.

Alacaklı geldi, uşak kapıyı açtı:

— Bay yok.

— Yalan söylüyorsun.

— Doğru.. Yalan söylüyorum, eğer doğru söylememi istiyorsan bayın evde bulunmadığı zamanlar gel.

İHTİYAT

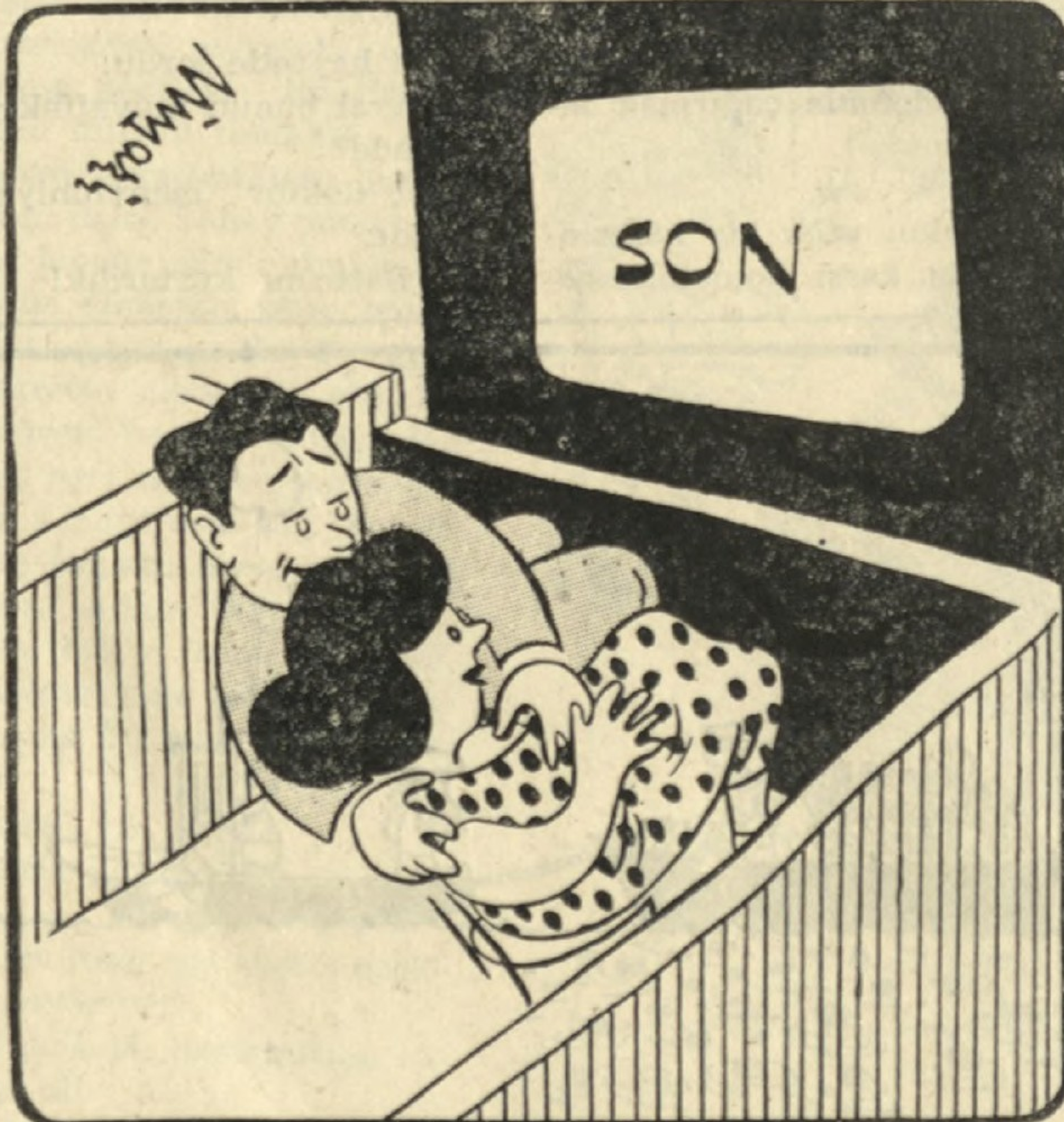
Hizmetçi usulca kapıyı açtı, parmaklarının ucuna basarak odanın ortasına kadar yürüdü, haber verdi:

— Bayanın kayın validesi geldi.

Bayan okuduğu kitaptan başını kaldırdı:

— Neden kaynananız demiyorsun?

— Canınızı sıkmamak için!

— Neye bu filimler iki saatten uzun sürmüyor?..

— Çoğunun mevzuu aşk da!..

Çaresiz Aşk!

— Bana ayyaş mı diyorlar? Onu söyliyen başından büyük haltetmiş... Gerçi burnum bir parça şiş ve kırmızı görünür amma sık sık ağlamaktan... Bir de çok nezle çektim; burnumdaki kan damarları gevşemiş...

— ....

— Neye mi bu kadar çok içiyorum? Bari sen olsun anla... Aşktan... Âşıkım âşık... Sevdiğimi unutmak için içiyorum; kendimi unutmak için içiyorum; daha doğrusu geberip gitmek için içiyorum. Çünkü bu aşktan bize başka türlü kurtuluş yok......

— ....

— Sen de amma saçma sual soruyorsun ha!!... Otuz beş yaşında herif ilk defa sever mi? Yalan olmasın ben on üç yahut on dört yaşımdanberi boyuna aşk çekerim... Aşağı yukarı rakıya başladığım zamandanberi... Şimdiye kadar belki elli kadın sevdim... Fakat bu seferki canıma okudu; hepsinin üstüne tüy dikti.

— ....

— Sus cahil... Aşk hakkında öyle hürmetsiz bir lisan kullanma... Dünyada ondan ulvî ve ilâhî şey var mıdır? Aşk yeryüzünden kalkmış olsa ben bu kadar yanar tutuşur muydum?

— ....

— Neye geceyi beklemiyor da ikindi sıcağında rakı içiyorum öyle mi? Geceyi gündüzden farkediyor muyum acaba... Onsuz geçen günün her saati benim için şebi yelda... İkinci sıcağı ise benim yüreğimde... Fırın gibi yanıyorum.

— ....

— Bırak ayıplasınlar... Ayıplayanın Allah başına versin...

— ....

— Güzel mi? Güzellik te söz mü? Ah onu bir görseydin... Dedim ya ben aşağı yukarı yirmi iki senelik bir âşıkım... Şimdiye kadar belki elli kadın sevdim... Fakat böylesini görmedim.

— ....

— Tam altı ay oluyor... Onu yılbaşı gecesi baloda gördüm... Hani tam gece yarısı elektrikler bir dakika kapanıp açılıyor ya.. Elektrikler açılır açılmaz ilk gözüme ilişen çehre o oldu... Birdenbire vurulmuş gibi oldum... O gün bugündür bu kadını unutamıyorum. Böyle cayır cayır yanıyorum.

— ....

— Kadın dedim amma cinsine nazaran yani erkeğin mukabili mânasında kadın... Yoksa kendisi halis kız oğlan kız... Öyle nişanlısı, kortası, bir dalaveresi filân da yok... Olsa yılbaşı şerefine mutlaka yanında bulunurdu.

— ....

— Onunla evleneyim mi? Budala, buna imkân olsa bir dakika durur muyum sandın... Vallahi nikâh memurunu gece yarısı yatağındankaldırır, nikâhımı kıydırırdım...

— ....

— Evet öteki sevdiklerimin her hangi birisile evlenebilirdim, fakat bununla imkân yok, çare yok...

— ....

— Nasıl teşebbüs etmedim... Altı aydır bu işin peşindeyim. Fakat dedim ya imkân yok...

— ....

— Kız beni ret mi etti? Benim gibi bir gence karı olmak şerefini reddedecek kızı Allah yaratmış mıdır dersin... Sen bendeki boyu bosu, güzelliği kimde görüyorsun?

— ....

— Hayır, babası da reddetmedi. Ne kadar param, kaç tane apartımanım, dükkânım olduğunu biliyorsun... Babası bunların hatırı için sade kızını değil, ailesindeki bütün kadınları toptan bana nikâh ederdi.

— ....

— O halde neye mi onunla evlenmiyorum. Sevdiğimi bulamıyorum da ondan...

— ....

— Bütün İstanbul polisini seferber etsek nafile...

— ....

— İstanbulda bulunduğuna ne şüphe?... O gece o baloda bulunanların hepsini tanıyorum. Hepsini her zaman görüyorum..

— ....

— Hepsini deyince tabiî sevdiğim kızı da görüyorum...

— ....

— Gördüğüm halde neden mi ele geçiremiyorum? Bunda anlaşılmıyacak ne var? O gece yılbaşı şerefine ziyadece sarhoştum. Baloda da belki kırk elli tane kız vardı. Sevdiğimin adını sormayı akıl edemediğim gibi, sarhoşluktan yüzünü de aklımda tutamadım. O geceki kızların ismilerini aldım; onları birer birer evlerinde ziyaret ediyorum. Fakat âşık olduğum kızın bunlardan hangisi olduğunu bir türlü tanıyıp çıkaramıyorum.

Eski âşık

Gazetelerden: YAĞIN KİLOSU SEKİZ LİRAYA ÇIKTI!

— Talihli adamsın doğrusu.. Hiç olmazsa bir sene kendi yağımla geçinirim!...

Sakın ha

İki samimî arkadaş arasında:

— Sakın karıma benden elli lira borç aldığını söyleme.

— Peki.. Ama sen de karıma, bende elli lira olduğunu söyleme!...

ASILZADE

Çocuk — Amca bu gece bir hırsız yakalamışsınız, öyle mi?

Polis — Evet, yakaladık. Ne olacak?

Çocuk — Babam eve gelmedi de, annem merak ediyor. Git bakıver, sakın o olmasın, dedi!

— Elimizden hiç bir iş gelmiyor... Ne bir parti vurduk, ne bir parti kurduk!...

AKBABA'nın RÖRORTAJI

Günseli Başar'la bir konuşma

Konuşan: Münasebetsiz MEHMET EFENDİ

— Burası İstanbul Radyosu.. Aziz dinleyiciler, şimdi Münasebetsiz Mehmet'in Avrupa güzellik kraliçesi Bayan Günseli Başar'la yaptığı başarılı bir konuşmayı, hususî ses alma cihazlarımızdan dinliyeceksiniz. Bu başarımızdan dolayı herhangi bir tebrik kabul etmeğe tevazuumuz manidir. Sözü Münasebetsiz'e bırakıyoruz.

★

— Şimdi Günseli'nin evindeyiz. Gürültüyü duyuyorsunuz değil mi aziz dinleyiciler? Hayır, bu ses, hayranlarının uğultusu, alkışları değil. Küçük kardeşi terkos musluğunu açık bırakmış, suyun gelip gelmiyeceğini anlamak için. Duyduğunuz acayip sesler, su yerine hava akıtan musluktan çıkıyor. Eee, söyleyin bakalım bayan Günseli... Memnun musunuz?

— Elbette memnunum.

— Kraliçelik sizin için hakikî bir sürpriz oldu mu?

— Evet, hakikî bir sürpriz gömleği oldu!

— Hiç mi ümidiniz yoktu?

— Bilâkis. Sadece ümidim vardı. Malûm ya, bizde genç kızların biricik varlığı, ümittir. Talebeyken sınıf geçme ümidi, mektebi bitirdikten sonra elmas, inci, otomobil ümidi, ondan sonra apartıman, köşk ümidi...

— Evet, evet. Ümit dünyası dedikleri boşuna değil. Kraliçe seçildiğiniz zaman heyecan duydunuz mu?

— Çok. Çünkü soyadım Başar. Heyecan'ın da soyadı Başaran.

— Hangi Heyecan'ın?

— Küçük Sahne artistlerinden. Binaenaleyh, Başaranın heyecansız olması kabil değil.

— Size nasıl taç giydirdiler?

— Burada külâh giymiye alışık olduğumuz için pek farkına bile varmadım. Taç denilen şey, öyle pek ağır değil. Sembolik bir işaretten ibaret. Zaten artık yeryüzünde benden başka taç giyen kraliçe hemen hemen kalmadı gibi bir şey... Mısır kraliçesi de tacını kaybettikten sonra, geriye kaç buçuk kişi kaldı ki?.

— Tamamiyle hakkınız var bayan Günseli. E, seçim esnasında neler duydunuz bakalım?

— Neler duymadım ki... Evvelâ, herkes kerameti kendinden biliyordu. Kraliçeliği kendinin sayıyordu. Tıpkı buradaki gibi. Sonra, güzellerin hepsi, memleketlerine dönünce büyük menfaatler temin etmişlerdi, tıpkı bizim Olimpiyatlardan galip dönenlerimiz gibi... Nihayet, memleketlerinin yegâne güzeli olmaklarını kabul ediyorlardı. Bunları duydum işte...

— Siz de o fikirde misiniz? Yani memlekette sizden güzeli var mı?.

— Elbette var. Ben yalnız 1951 güzeliyim. Halbuki İzzet Melih beyin kulakları çınlasın, bayan Fahrünnisa Zeyyid gibi, Bayan Belkis Bodson gibi tarihî güzellerden başka, gelecek senelerin yetiştireceği güzellerimiz de var..

— Şimdi ne düşünüyorsunuz, ne yapmak fikrindesiniz?

— Akademiye devam edip kadın elbiseleri model ressamı olacağım. İnsan ne kazanısa kadınların sırtından kazanıyor. Bu müsabakada bunu şahsan tecrübe etmiş oldum. Ayrıca bir de erkekler arasında güzellik müsabakası tertip ettirmek istiyorum. Öyle bir müsabaka açılırsa, isimlerini burada sayıp dökmek istemediğim, resmî, gayri resmî ne güzellerimiz var, ki, onlar sayesinde değil sadece Avrupa kraliçeliğini (pardon, krallığını), dünya güzellik krallığını bile kazanırız.

— Bir isim olsun söylemez misiniz?

— Aaaa... Nasıl olur? Hem de devlet radyosunda. İmkânı yok..

— Peki, öyle olsun. Genç kızlara tavsiyeleriniz nedir?

— Daima güzel kalmalarını tavsiye ederim. Bunun için de...

Aziz dinleyiciler. Bayan Günseli'yle yapılan konuşma tam zamanında bitti. Yoksa, saydığı tuvalet ve giyim eşyası, yazı değil, ücrete tâbi birer ilân olacaktı!.

Fiyat farkı!

İki kitapçı konuşuyorlardı. Biri:

— Artık tercüme eser basmıyacağım, dedi. Telif roman basmak daha kârlı...

— Neden?

— Müelliften üste para alıyorum da ondan!.

— Yaz geçmeden yanmak isterseniz, hemen yanıma geliniz!...

Tabanca!

Son derece meyustu. Arkadaşına dert yanmağa gelmişti:

— İflâs etmek üzereyim. Bif tek candan dostum yokmuş meğer. Otuz bin liram olsa, vaziyetimi düzelteceğim. Fakat bunu bulmağa imkân yok!

Arkadaşı sükûnetle tavsiye etti:

— Sen üzülme kardeşim. Tabancam şu çekmecede! İstediğin zaman alabilirsin!

Karşılıklı bilgi

Zehra Güvemli, bir kokteylde bir hanıma takdim edildi.

— Harikulâde güzel bir hanımsınız efendim; dedi. Kadın güldü:

— Hakkınızda biraz malûmatım var. Öyle olmasam bile siz öyle söylermişsiniz!

Güvemli cevabı yapıştırdı:

— Ben de hakkınızda bazı şeyler biliyorum efendim; meselâ ben söylemesem de siz yine öyle düşünürsünüz!

Anlayış!

Karısı bağırıyordu:

— Senin ne sersem olduğunu evlendikten sonra anladım...

Adam kendini müdafaa etti:

— Ne anlayışlı imişsin ya... Sen benim sersemliğimi seninle evlenmek istediğimi öğrenince anlamalıydın!..

KURU KAYMAK

Dahiliye nazırı Epcet paşa hazretleri, biricik kızı Şayestenin, aile asaletinden uzak bir mahalle züppesine gönül verdiğini duyunca çok üzülmüştü. Zira o, kerimei iffetvesimesini şehzadegândan birine vererek sarayı hümayun ile rabıtasını bir de sıhriyet düğümü ile sağlamlaştırmak istiyordu. Fakat, ne çare ki tedbire takdir uymadı!

Şayeste, karşılarındaki küçük evin oğlu Cemil'i seviyordu.

Epcet paşa hazretleri, ilk önce bu aşka mâni olmayı düşündü. Fakat biricik kızının göz yaşları, onun baba kalbini çabucak yumuşatıverdi ve Cemil, paşanın konağına damat girdi!

Epcet paşa, Cemil'e nikâh hediyesi olarak Beyoğlu mutasarrıflığını tevcih etmiş, Cemil de eğlence yerlerinden alabildiğine istifadeye başlamıştı.

Günler, aylar geçtikçe işi azıtmağa ve bazı geceler konağa bile gelmemeğe başlıyan Cemil, günün birinde, kayınpederinden lâyık olduğu silleyi yedi ve Kayseri valiliği ile terfi namı altında cezalandırıldı...

Fakat, aradan bir ay geçince, tekrar Şayestede göz yaşları başlamış, tekrar araya şefaatçiler girmişti.

Epcet paşa hazretleri, çaresiz biricik kızını memnun etmek için damadına bir ay mezuniyet verdi.

Halbuki Cemil'in keyfi yerinde idi: Kayserinin meşhur bir güzeli vardı: Kuru Kaymak!.

Kuru Kaymak, tıpkı ismi gibi bir yosma idi: Narin, durubeyaz, tahrirli gözleri rastgeldiği gözleri kamaştıran bir yosma...

İşte Cemil, daha vilâyete geldiğinin üçüncü günü, uğrunda nice canlar yanıp nice kanlar dökülen bu güzeli yakalamış ve bir daha bırakmamıştı.

Artık, makamı vilâyete bile haftada bir uğramağa başlıyan Cemil, günün birinde, kayınpederi Epcet paşa hazretlerinden bir aylık mezuniyet telgrafını alınca ne yapacağını şaşırmıştı..

Fakat, tereddütle geçen üç günden sonra, ikinci bir telgraf serian hareketini bildirince, Vali büsbütün afalladı...

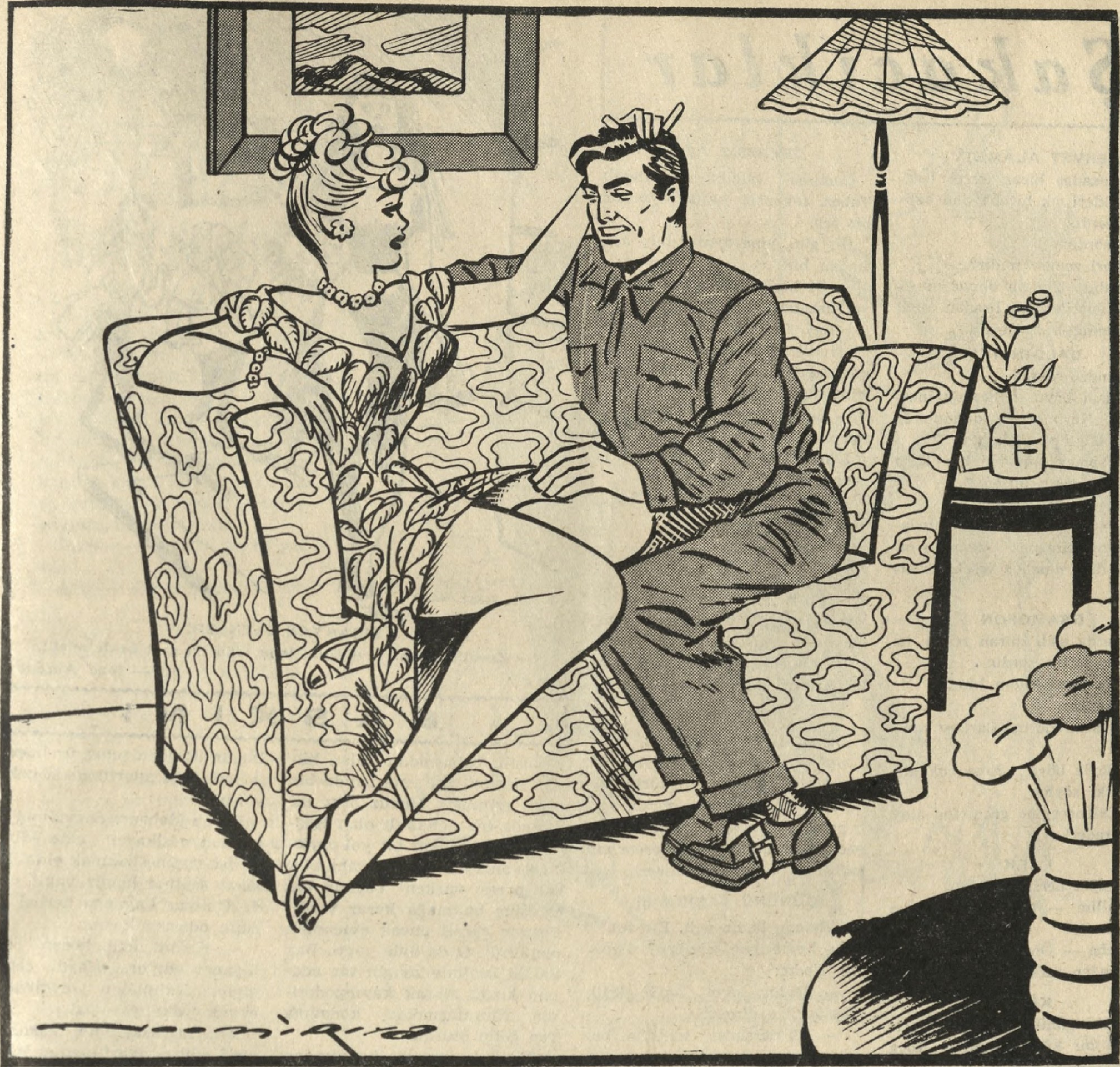
Kuru Kaymaktan ayrılmak, onun için ölmekle birdi. Bütün gece, bir mazeret düşündükten sonra, nihayet rahatsızlığına binaen, mezuniyetinin bir müddet tehirini rica etti.

Lâkin, kendi sadık adamları vasıtasile vaziyetten haberdar olan Epcet paşa hazretleri, damadına yazdığı hususi bir mektupta kısaca şunları söylüyordu:

(Rahatsızlığınıza üzüldüm. Maamafih ehemmiyetli bir şey olmasa gerek. Kayserinin Kurukaymağı meşhurdur... Mideni zi bozmuş olmanız muhtemel. Serian İstanbula gelerek bir müddet perhiz ederseniz hastalığınızdan eser kalmaz ümidindeyim.)

Çimdik

569

— Kaşların tıpkı Ahmet... Gözlerin tıpkı Cemil... Gülüşlerin tıpkı Tevfik... Sesin tıpkı Cevat... Vallâhi seni dördünün aşkına bedel seviyorum!

Bırak, Bırakma

Cevat köşeyi sapar sapmaz eski mektep arkadaşı Remziyle karşılaştı:

— Yahu, nerelerdesin?... Seni gören ne olur? Kayıplara karıştın!

Remzi, hazin hazin göğüs geçirdi:

— Ah birader, sorma başıma gelenleri...

— Geçmiş olsun. Hayrola?.

— Karım bana ihanet etti!..

— Yok canım... Evhama kapılma...

— Ne evhamı yahu? Yaptığı rezaletleri kendi gözlerimle gör düm.. Söylediği sözleri kendi kulaklarımla işittim...

— Vah, vah, vah... Ne yapacaksın şimdi?..

— Sen olsan ne yapardın?

— Ben mi? Derhal bırakırdım...

— Öyle. Başka çare yok. Ben de bırakacağım... Bırakacağım amma, bunca senelik ayalim. Ortada iki çocuk var. Onlara kim bakar?. Halleri ne olur?. Hep bunları düşünüyorum.

— Öyle ise bırakma...

— Peki, bırakmıyayım, bırak mıyayım amma, namus meselesi... Bir türlü affedemiyorum.. Duyduğum âşıkane sesler, gördüğüm rezilâne manzaralar hayalimden gitmiyor.

— Öyle ise bırak..

— Hah birader, bırakayım, bırakayım amma, oturduğumuz ev onun.. Babasının ayda elli lira kadar yardımı dokunuyor... Ancak bu sayede geçinebiliyoruz.. Malûm ya, benim halim yufka... Hayat ateş pahası...

— Öyle ise bırakma...

— Bırakmıyayım, bırakmıyayım amma, bu rezalet bütün ma halleye yayıldı. Herkesin diline düştük. Eş dost yüzüme yan yan bakmaya başladılar.

— Öyle ise bırak...

— Evet, bırakayım, bırakayım amma, doğrusu kalbim de razı olmuyor. Yüreğimde gizli bir sızı, gönlümde için için bir yanma var. Hani itirafı güç amma, galiba seviyorum!

— Öyle ise bırakma!

— Ah kardeşim, bırakmıyayım, bırakmıyayım, amma, herkesin nazarında karısı tarafından aldatılmış, şerefsiz, haysiyetsiz bir adam olarak yaşamak ta pek güç geliyor... Hani Allah seni inandırsın, insanlardan kaçıyorum. Bir sokaktan geçsem, bir mecliste otursam, bir bahçeye gitsem, mutlaka gülümsiyerek bana bakıp fısıldaşan iki kişi görüyorum.

— Öyle ise bırak...

— Bırakayım, bırakayım amma, hani cidden emsalsiz kadındır: Genç, güzel, malûmatlı, zeki!.

Bu muhavere daha çok sürecekti. Fakat Cevat, elini Remzinin avuçlarından zorla kurtararak yalvardı:

— Aman birader, benim yakamı bırak ta onu ister bırak, is ter bırakma!...

Şeytançekici

490

Şakacıklar

SERVET ALÂMETİ!

İki arkadaş biraz evvel tesadüf ettikleri şık bir baydan bahsediyorlardı.

Biri sordu:

— Bari zengin midir?

— Tabii,.. Zengin olmaz mı ayol... Kimseden elli liradan aşağı borç istediği vaki değildir..

DALGINLIK!

Düğünden sonra:

— Sizin bayın dalgınlığı meşhurdur. Kerimenizin düğününde de bir dalgınlık yaptı mı?

— Yapmaz olur mu hiç. Hem de ne pot kırdı bilseniz!

— Ne yaptı?

— Ne yapacak... «Bizi hatırlayıp geldiğinize pek memnun oldum!» diye damada teşekkür etti!...

GRAMOFON

Duvarda asılı duran resme bakıp arkadaşına sordu:

— Bu güzel kadın kim?

— Karım.

— Tebrik ederim. Bari ev kadını mı?

— Şöyle böyle.. Ama çok güzel şarkı söyler.

— Evleneceğine gramofon alaydın birader!.

FARK

Edebiyat dersinde:

Muallim — Gazelle şarkının farkı nedir?

Talebe — Önce gazel söylenir, arkasından şarkıya başlanır!.

KÜRK!

Doğum günü için kadın, kocasından bir kürk istemişti. Koca, ellerini uğuşturarak:

— Karıcığım, dedi, senin kürkün yeni... Daha geçen sene almıştık..

Kadın, omuzlarını silkti:

— Ama, unutma ki, hayvanın üstünde de en aşağı on sene durmuştur!..

SEVİMSİZ ÂZA

Çamlıbel kulübünde âzaydı. Tatsız, sevimsiz, hattâ kıymetsiz bir âza...

Bir gün, yine ayni kulüp âzasından biri:

— Şu herif istifa etse, bin lira veririm, dedi.

Bay sevimsiz bunu duymuştu. Yerden yapma boyu ile ördek gibi debelenerek, idare heyeti reisine koştu ve:

— Şimdi dedi, bana ne yapmamı tavsiye edersiniz?

İdare heyeti reisi, gayet ciddî cevap verdi:

— Az... İki bin liradan aşağı razı olmayın!...

TABLO

İki ressam arasında:

— Şu son yaptığım tabloyu bir derneğe hediye etmek istiyorum, hangisini tavsiye edersin?

— Bilmem... En münasibi Körler Derneği değil mi?

İKRAM!

Damat aşçıbaşıyı çağırdı:

— Yarın kaynanam geliyor. Su böreği, baklava, keşkül, türlü güveçte, levrek mayonez, zeytinyağlı patlıcan dolması katiyen pişmiyecek... Malûm ya, muhterem misafirimiz bunları çok sever!...

GÜNÜNÜ ŞAŞIRMIŞ!

Telefonu kadın açtı. Bir ses:

— Leylâcığım, nasılsın? diyordu. Kadın:

— Benim adım Leylâ değil, Neclâ, diye düzeltti.

— Affedersiniz, efendim, bugün salı sanmıştım!.

KAHVALTI

Doktor sordu:

— Kahvaltıyı kaçta edersiniz?

— Gece yarısı!.

— Allah Allah... Neden?

— Ne yapayım doktor, sabahları vaktim olmuyor!

— Sıcaklar müthiş sevgilim, müthiş... Dün karımın odasında çırçıplak bir adam buldum!...

— Mac' Aurelio —

SICAKTAN ÖLENLER!

— Zavallı kadın.. sevgilisini topu topu iki saat bekletmişti!...

— Mac' Aurelio —

BASKIN!

Rüştü, babasından kalan büyük serveti, iki sene içinde bir hayli eritmişti. Henüz otuz iki yaşında bir delikanlı olan Rüştü, bu yolun çıkar bir yol olmadığını anladı ve elinde daha birkaç parası varken başının bir çaresine bakmağa karar verdi. Başının çaresi ancak evlenmek olabilirdi. O da öyle yaptı. Bay Salâhi isminde zengin bir adamın kızını alarak kayınpederinin Nişantaşındaki konağına yan gelip oturdu.

Rüştü içgüveylik hayatından pek memnun değildi. Fakat kayınbabasının o muazzam servetinden istifade için buna katlanmak icap ediyordu.

Rüştünün gayet sert ve mütehakkim bir kaynanası vardı. Damadının bekârlıktaki çapkın hayatını bilen Bayan Mebrure, onu daimî ve sıkı bir kontrol altında yaşatmak istiyordu. Rüştü akşam eve biraz geç gelecek olsa karşısına çatık kaşlarile Bayan Mebrure çıkar, sert bir sesle:

— Damat, dikkat et... Ben bu geç kalışları pek beğenmiyorum! derdi.

Rüştü, bütün masumiyetine ve hüsnüniyetine rağmen kaynanası Bayan Mebrurenin itimadını kazanamamıştı...

Günün birinde Bayan Mebrure koridorda, yol kilimi üzerinde dörde katlanmış bir kâğıt parçası buldu. Bir de ne baksın? Çarpık harfli bir kadın yazısile bir davetname:

«Cicim;

«Ben apartımandan çıktım. Bugün öğleden sonra üç buçukta seni yeni apartımanda bekliyorum.»

Bayan Mebrure damadının bu hiyanet vesikasını elde edince ilk işi saatine bakmak oldu. Mülâkat saatine henüz vakit vardı. Gayyur kaynana derhal kızının odasına koştu:

— Kızım! dedi, kocan sana hiyanet ediyor... Haydi, çabuk giyin... Gidip onu sevgilisinin evinde yakalıyacağız!

Ana kız saat üçte, tezkerede tarif edilen apartımanın önüne gelmişlerdi. Dairenin numarası malûm olduğu için doğruca üçüncü kata çıktılar.

Kapıyı şık bir kadın hizmetçi açtı.

— Bayan Fahire'nin evi burası mı?

— Evet... fakat...

Bayan Mebrure üst tarafını dinlemedi. Yolunu kesmeğe çalışan hizmetçiyi, şişman vücudile bir tarafa ittikten sonra rastgele odalardan birinin kapısını açtı. Burası mükellef bir yatak odasıydı. Yatakta örtüler altında iki insan şekli görünüyordu.

Bayan Mebrure muzafferane bağırdı:

— Damadım olacak alçak, meydana çıksana!.. Haydi, bu sefer de inkâr etsene...

O zaman yorganın altından bir baş uzandı. Bayan Mebrure acı bir çığlık kopararak bir kanape üzerine yıkıldı: Çünkü bu baş, damadının değil, bizzat kendi kocası Bay Salâhi'nin başı idi!..

Ercümend Ekrem

— Bir kadeh bira insanı yüz sene yaşatıyor..
— Ver bana yarım kadeh.. nasıl olsa elliyi aştım!...

— İl Travaso —

HİKAYE

Baba dostu!

Akşamüstü ortalık kararırken evin önünde bir at durur. Üstünden inen yirmi yaşlarında bir delikanlı kapının demir tokmağını belki beş dakika çalar. Nihayet kapı ağır ağır açılır, gözlüklü, köse sakallı minimini bir ihtiyar görünür. Arkasında beyaz bir patiska entari, başında bir takke, çıplak ayağında nalınlar vardır.

İhtiyar — Kim o? Ne istiyorsun?

Atlı — Ver elini öpeyim amca...

İhtiyar — (Elini çekerek) Ben seni tanımıyorum... Kim oluyorsun?.. Dur bakalım anlıyalım.

Atlı — Ben senin süt kardeşin Hacı Musanın oğlu Aziz değil miyim.

İhtiyar — (Ellerini kaldırıp ince ince haykırarak) Vay Aziz evlâdım sen misin? Allaha bin şükür olsun... Seni bana dünya gözile gösterdi. Kusura bakma yavrucuğum; birdenbire tanıyamadım. Maşallah arslan gibi delikanlı olmuşsun... Baban iyi mi?

Atlı — İyi...

İhtiyar — Oh oh oh... Allah âfiyet versin... Baban benim kar deşim sayılır. Seni de öz evlâdımdan ziyade severim.

Atlı — Eksik olma amca...

İhtiyar — Babanla senelerce arkadaşlık ettik. Bir içtiğimiz su ayrı giderdi. Ah ne idi o günler!... Dur bakayım dur... Seni daha iyi göreyim... Gözlerim de seçmiyor... Sen ne güzel delikanlı olmuşsun. Ah evlâdım ah sana bakarken iftiharımdan göz lerim yaşarıyor... Eğer beni aramasaydın, ihtiyar amcanı çiğneyip geçseydin dünya ahiret sana hakkımı helâl etmezdim.

Atlı — Hiç öyle şey olur mu amca?... Sen babam sayılırsın...

İhtiyar — Desene ki Allah bana böyle arslan gibi bir evlât nasip etti... E nereden geliyorsun bakalım yavrum...

Atlı — Üç günlük yoldan geliyordum amca... Yorgunluktan harap oldum... Aksi gibi yolu da şaşırdım. Hiç bir köye raslıyamadım. İhtiyat yiyeceğim de yoktu... Aç kaldım... Üç gün ağaç yaprakları yedim...

İhtiyar — (Elleriyle dizlerini döverek) Vah evlâdım vah... Bak şu olan işlere... A çocuğum.. İnsan bu kadar ihtiyatsızlık eder mi? Yiyeceksiz yola çıkar mı? Demek üç gün ağaç kabukları yedin; kuru topraklar üstünde yattın; at sırtında tartaklandın ha... Vah evlâdım vah... Yüreğim parça parça oldu.

(Ağlamağa, gözlüğünü çıkarıp patiska entarisinin kollarile gözlerini kurulamağa başlar).

Atlı — Ziyanı yok amca... Sana kavuştum ya... Bütün çektiklerimi unuttum..

İhtiyar — Eksik olma evlâdım eksik olma... (Elile atın burnunu okşıyarak) Bu at senin mi?

Atlı — Benim amca...

İhtiyar — Biraz bin de göreyim, iftihar edeyim. (Atlı atına biner) Allah gözden esirgesin evlâdım... Parmak kadar çocuğun böyle arslan gibi bir süvari olduğunu görmek ne iftihar, ne iftihar... Sevinçten gözlerim yaşarıyor (tekrar gözlerini siler).

Atlı — Küçükler büyür amca...

İhtiyar — Haydi yavrum... Şu caddeye doğru atı biraz koştur da göreyim...

Atlı — Peki amca.

(Delikanlı gösteriş yapmak için atı oynata oynata uzaklaşmağa başlar).

İhtiyar — (Atlı epeyce uzaklaştıktan sonra) Allah seni kem gözden saklasın arslan evlâdım.. Sen ihtiyar amcanın hatırını hoş ettin, Allah ta senin hatırını hoş etsin. Sağ ol var ol; eksik olma; babana selâm ederim; gözlerinden öperim; bizleri duadan unutmasın. Yolun açık olsun, uğurlar olsun; kuş gibi git inşallah... Gene beklerim... Eğer bu taraflardan geçer de ihtiyar amcanın elini öpmeğe uğramazsan sana amcalık hakkımı haram ederim.

(Hızla kapıyı kapayıp içeri girer).

Ağustosböceği

Kimin mesleği!

Mevsimin ilk balosundaydılar.. Heykeltraş Hadi Bora, Zeki Faikle konuşuyordu. Güzel Sanatlar Akademisi müdürü olan Zeki Faik, çok güzel, levent endamlı ve çok meşhur bir kadını işaretle sordu:

— Tanır mısın?

Ali Hadi güldü:

— Hem nasıl!

Sonra birdenbire kendini topladı:

— Aklına bir şey gelmesin... Meslek icabı tanırım...

Zeki Faik yine sordu:

— Hanginizin mesleği icabı?.. Seninki mi, onunki mi?

TERCİH

Münir Hayri lokantaya gitmişti, Taksim Gazinosuna... Etraf kalabalıktı. Baş garsonu buldu. Kemali nezaketle:

— Lûtfen, dedi, garsona yakın bir masa bulur musunuz?

492

Eski Mizah Şâheserleri

Temel'in Muayenesi!

(Sandalcı Rizeli Temel, mide şişkinliği ve kum hastalığından muztarip olduğu için Doktor Daltabanyana kendisini muayene ettirmeğe gider.)

Daltabanyan — Ne istoorsun ağafendim?

Temel — Heçim misun sen?

Daltabanyan — Ne sandın? Hekimiz ya... Hem de hekimin ekıstra ekıstırası... Nen var? Hastasın, nesin?..

Temel — Hastayım, ha... Na burada vardır bir tikizlik... Ekmek yiyenden celeyi ha bu yanımda bir ağrı... Ben sanayim çi ha bu ağrinun celmesine sebep...

Daltabanyan — He?...

Temel — Belçim ruzcere karşi geçende almış idum Tophaneden bir müşteri, cötürmüştüm Haydarpaşaya.

Daltabanyan — He!...

Temel — O gün eseyirdi yaman bir cündoğusi. Sarayburnunu dönerken uşumişti sirtum...

Daltabanyan — He dedik ya, kısa kes!...

Temel — O sepepten celmesin bu sanci ha burama... Çünki efendum, demek isteyrim çi...

Daltabanyan — Daha ne demek istersin, zo?. Hiç yekûn etmezsin lâfı?...

Temel — Hele dur sen biraz, ben diyeceğumu diyeyim pirer pirer, sonram tut sen yeçununu bilduğun çibi...

Daltabanyan — (Elile Temelin ağzını tıkayarak) İstop... Şimdilik ben sana sival edeyim, sen ona göre cevaplarını ver... Aç bakayım karnını.

(Temel karnını açar, Daltabanyan elile muayeneye başlar. Temel mütemadiyen güler.)

Daltabanyan — Ne güloorsun ahpar?... Pandomima oynatooruz?.

Temel — Yok.. O yanima tokanma, gıdıklanıyrım!

Daltabanyan — Hoppala, bu çeşidini de yeni göroorum!...

Temel — Ha tokanma o yanıma, gıdıklaniyrim tedum a!

Daltabanyan — (Muayenesine devam ederek) Mesanede birazıcık kum var... O kumu çıkarmak ister...

Temel — Pak şu divanenin soyletiği soze... Fesanedeki kumdan baha ne?..

Daltabanyan — Fesane değil zo... Mesane, mesane!

Temel — Mesane nedir çi?...

Daltabanyan — İdrarın kesesi..

Temel — Hay başına geçsun senin İbrahimin kesesi. İbrahimin kesesinden baha ne?. Sen paksana penum derdum nedir?..

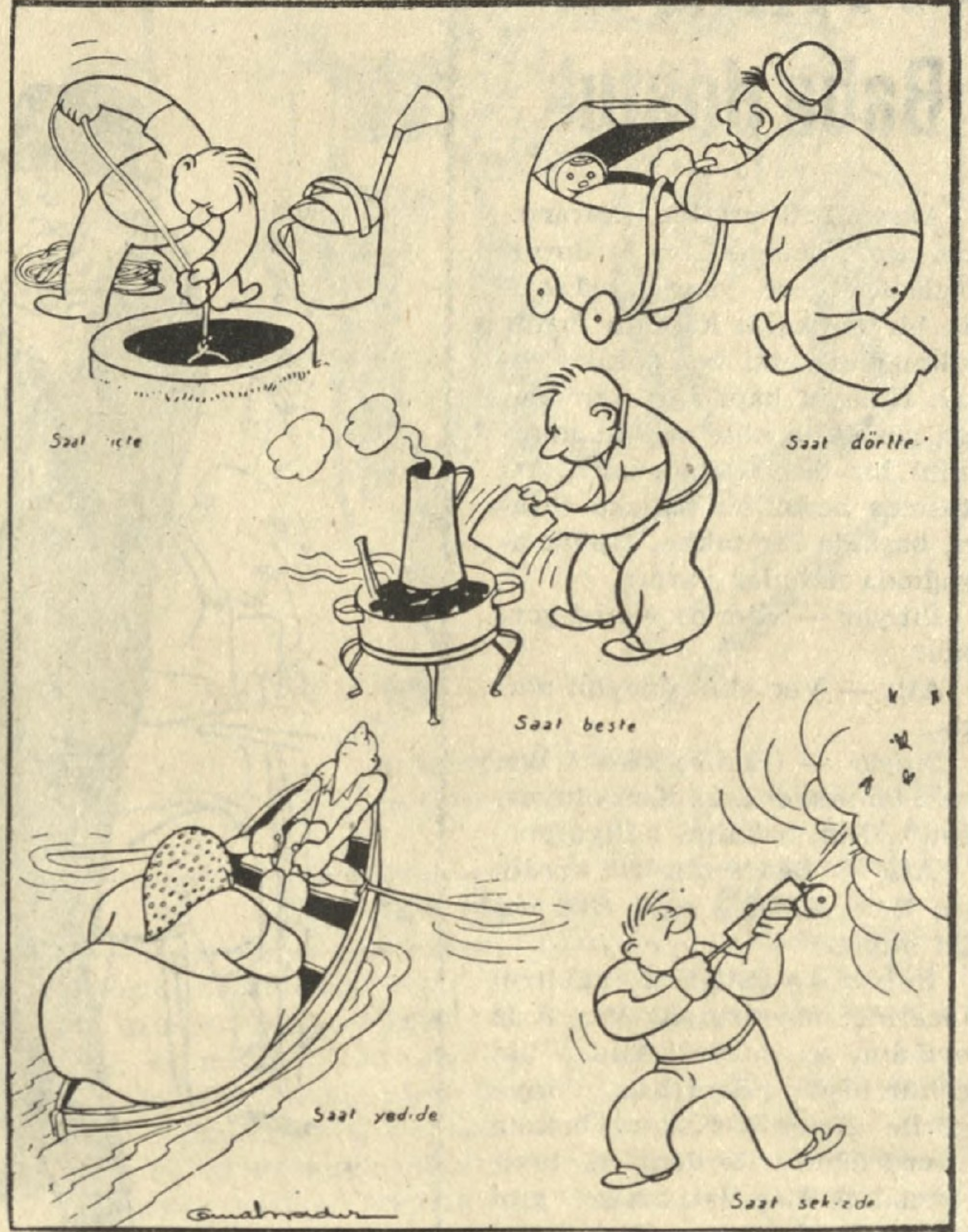
Daltabanyan — Senin ağnayacağın içerde kum ver kum.. Sonram zayıfsın da... Sana hem bu kum için bir ilâç yazayım, hem de bir şişe balığ yağı vereyim, içesin!

Temel — Hanci paluğun yağidir bu yağ?..

Daltabanyan — Halis muhlis İsveçin morina balığının yağıdır!

Temel — Ha ben oni içemem, hiç zahmet etme... Yazacağusan sen bana hamsi paluğunun yağindan yaz... Çünkü hamsiden gayru paluğun yağinin içmesi cünahtır deyi bizim mebusumuz Hasan Saka ve şurekasindan Faik Ahmet Barutçi fetvasini vermiştur.

Karga

Yaz tatilinde: Bay memur dinleniyor!..

Göçmen — Çok şükür, toprağımıza kavuştuk!...

★

Istakoz!

Cemil bey arkadaşlarına mükellef bir bira ziyafeti veriyordu. Davetliler meyanında nüktedanlığı kadar aç gözlülüğü ile şöhret bulan Ahmet de vardı. Garson sofraya büyük bir istakoz getirdi. Tabak ortaya konur konmaz, Ahmet bey garsona dedi ki:

— Yavrum, bu istakozun bir bacağı eksik.

Garson izahat verdi:

— Efendim, dedi, istakoz kavgacı bir hayvandır. Döğüş esnasında mağlûp olarak bir bacağını kaybetmiş!

Ahmet bey gülerek:

— Bunu ben de görüyorum, dedi, fakat sen bunu al da bize kavgada galip geleni getir!

493

Dünya Mizahından Örnekler

Blöf!..

Randall Çiçek Bahçesindeki işinden çıkarıldığından beri, Ben Adams, her gün şehre gidip gelmeğe başladı. Ahbapları, bu kadar çabuk iş bulduğu için onu şanslı sayıyordu.

Mektebi bitirdiği günden beri Randall'da çalışmıştı. Kasabada yetiştirmiş olduğu çiçeklerin bulunmadığı bahçe yoktu. Fakat Mr. Randall yeğeninin yeni fikirler vereceğini ve her şeyi daha iyi yapacağını düşündü, Ben Adams'a yol verdi. Herkes Ben'e biraz sabretmesini ve Mr. Randall'ın az zamanda yanıldığını anlayıp onu tekrar işe alacağını söyledi. Fakat o aynı fikirde degildi. Bir hafta sonra, bütün ağızlarda, Ben'in yeni bir işe girdiği dolaşmaya başladı.

Ben şehirde çalışmağa başladıktan sonra karısı Grace'in de hayatı değişti. Kocası ayak altında olmadığı için kulüblere devam etmeğe ve sosyal dâvalarla uğraşmağa başladı.

Ben: «Yıllardır bunu yapmak isterdi, karım» diyordu. «Nihayet isteğine kavuştu.»

Fakat her gece Ben eve dönünce karısı her işini bırakıp onunla megul olurdu. Ben eve neş'eli, yakasında daima bir çiçekle gelir, sonra ya şehirde yiyip sinemaya giderler, yahut da gençken yaptıkları gibi kolkola ay ışığında gezerlerdi. Komşular, kırkından sonra tekrar hayata başladıkları için onları dün yanın en mes'ut insanları sayıyor lardı.

Aralarında şöyle konuşuluyordu:

«Hiç böylesini görmedik. Evvelden bahçeye gitmedikçe kimse Ben'in yaşadığını aklına getirmezdi. Şimdi kovuldu, göz açana kadar arazi simsarı olarak iş buldu, ve bayağı değişti. Haline bakın hele, ömründe o kadar pahalı elbise giymemiştir!

«Asıl değişiklik Ben'in arkadaş canlısı ve sevimli bir insan olmasında. Grace de birçok yeni arkadaş edindi ve istediği gibi yaşıyor. İhtiyar Randall Ben'i kovmakla onlara âdeta iyilik yaptı, doğrusu.»

Nihayet altı ay sonra mektup geldi. Ben onu derhal anladı ve gizli bir tebessümle Grace'e verdi. Şöyle yazıyordu mektupta:

«Şayet bahçelerin bütün idaresini üstüne alırsan, ben çekileceğim. Yanılmışım, Ben. Yeni fikirler lüzumlu amma tecrübe kadar kıymetli değil.. Karınla sen bana çok lüzumlusunuz...

İkisi de güldüler. Grace: «Nihayet oldu!» dedi. «Yeni umum müdür maaşıyla, aylardır câri hesabımızdan aldığımız paraları tekrar yerine koyabiieceğiz. Kolay olmadı. Ama iyi bir iş yaptık ve görüyorsun, başardık ta!...»

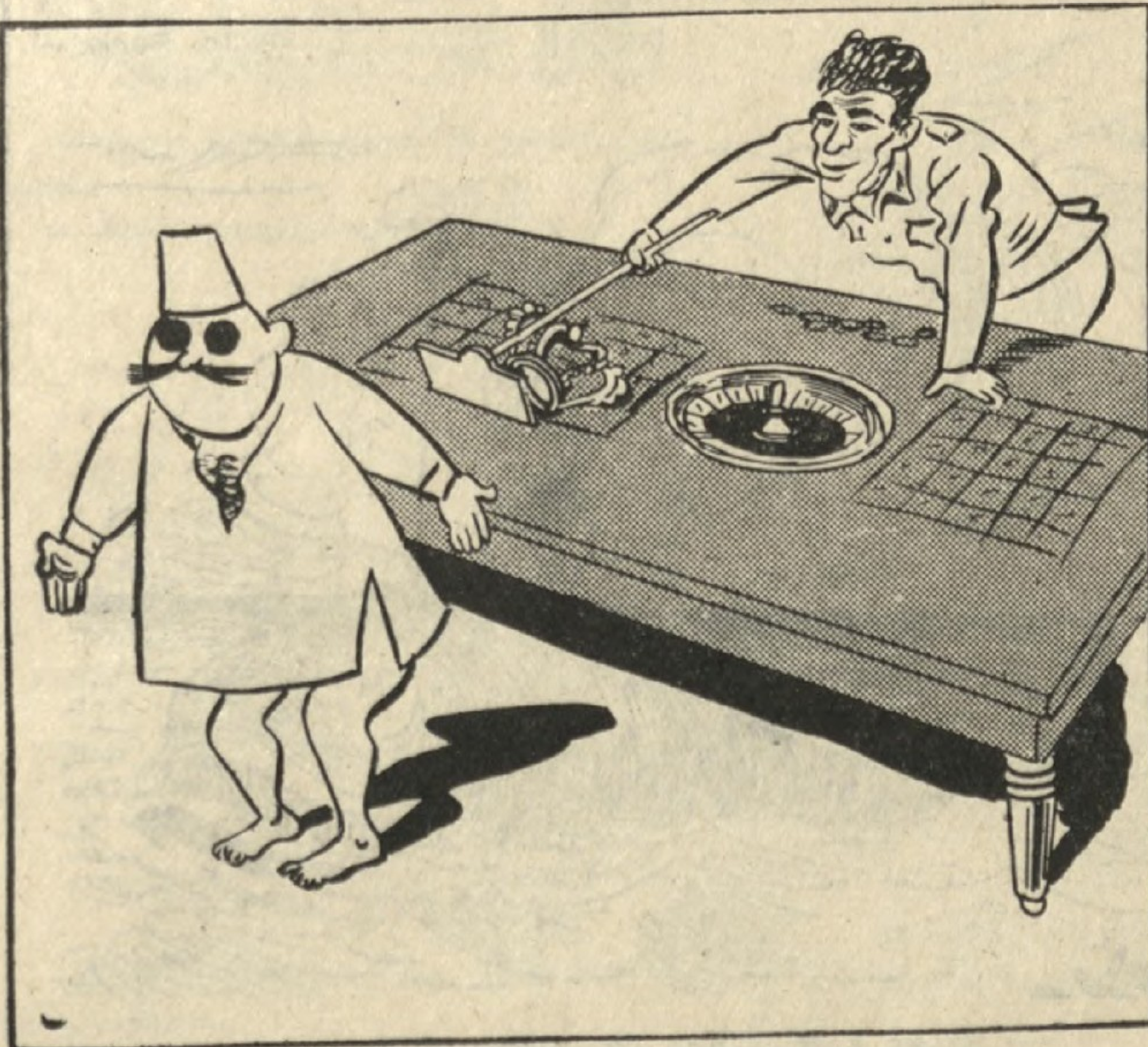

Uşak — Mösyö gittiler... Çıkabilirsiniz efendim!...

Ben Adams, karısından daha neş'eli:

«O kadar da zor sayılmaz canım, dedi. Her gün umumî kütüphanede epeyce kitap okudum... Bir sürü yeni şeyler öğrendim... Hani, komşularımızı hasetten çatlatan şu arazi simsarlığı mıydı, neydi, ona bile sahiden başlasam vallahi beceririm artık...»

Sonra ikisi birden kahkahayı attı: Blöflerinde muvaffak olmuştular... Galiba hayat bu iki heceli kelimeden ibaretti!

General Necip — Oyun bitti!..

ÇİT!..

Efendim bilirsiniz ki Amerikan ordusunda her çeşit asker vardır: Katolik, Protestan, Ortodoks, Yahudi, Ermeni, v.s..

İşte İkinci Cihan Harbinde bu ordu İtalyada harb ederken, Protestan bir asker ölmüş. Herkes ne yapacağını şaşırmış. Malûm İtalyanlar koyu katoliktir.

Ne yapsınlar? Nihayet karar vermişler bir katolik papazını çağırmışlar. Adam gelmiş, dinî âyini yapmış ve ölüyü mezarlığa taşımışlar; fakat papaz efendi demiş ki:

«Arkadaşınızı mezarlığın içine gömemem, zira orası ancak katoliklere mahsustur, fakat yakınına gömerim.»

Arkadaşları, «Aman hiç olmazsa hemen çitin yanında olsun» demişler.

O da: «Hiç merak etmeyin. Ben işimi bilirim» demiş.

Ölüyü hemen çitin yanına gömmüşler...

Harp devam ettiğinden, az zaman sonra o şehirden ayrılmışlar.

Aradan bir müddet geçtikten sonra tekrar oraya gelmişler. İlk işleri arkadaşlarının mezarını ziyaret etmek olmuş tabii. Fakat, bir bakmışlar mezar katolik mezarlığının ortasında değil mi!...

Hemen papaza koşmuşlar: «Bu nasıl oldu, yahu?» demişler.

Papaz gülmüş: «Eeeee, demiş, ölüyü katolik mezarlığına gömmek yasak amma, çiti daha ileriye götürmek değil», demiş.

Çeviren: Meryem ESEN

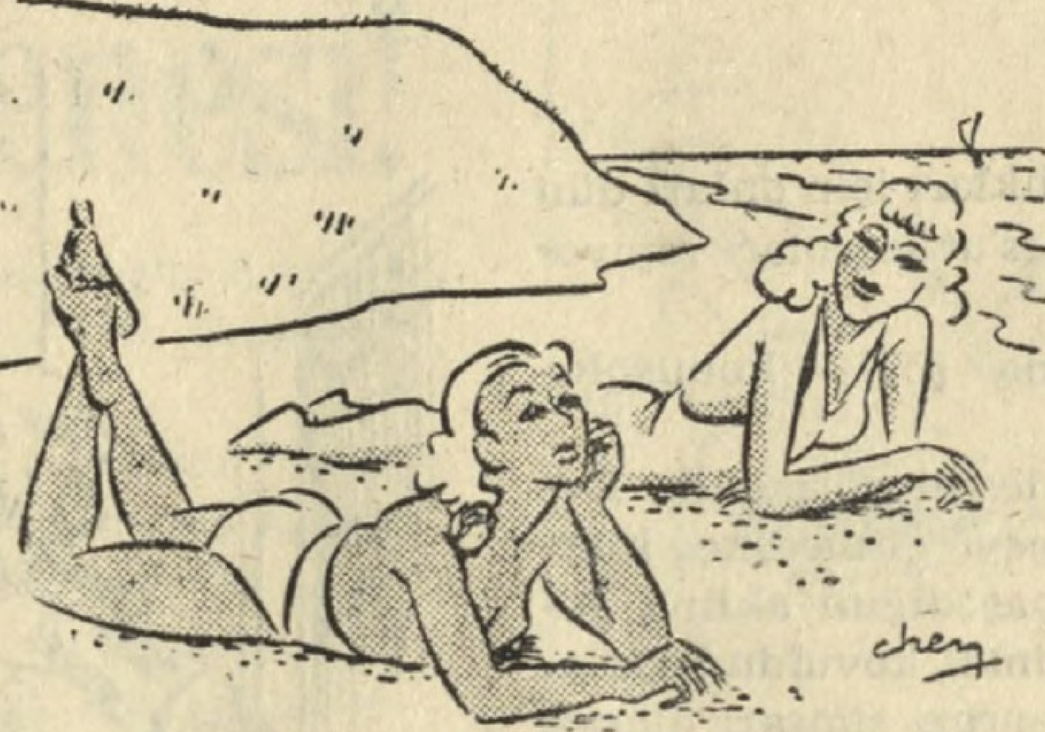
DÜNYA Karikatürleri

— Ah sevgilim, bugün yine çok güzelliğin, çok kibarlığın, çok tatlılığın üstünde!..

— İci Paris —

— Niçin bukadar çok kararıyorsun?..

— Şey... Küçük bir Arap yavrusu doğurmak üzereyim de!...

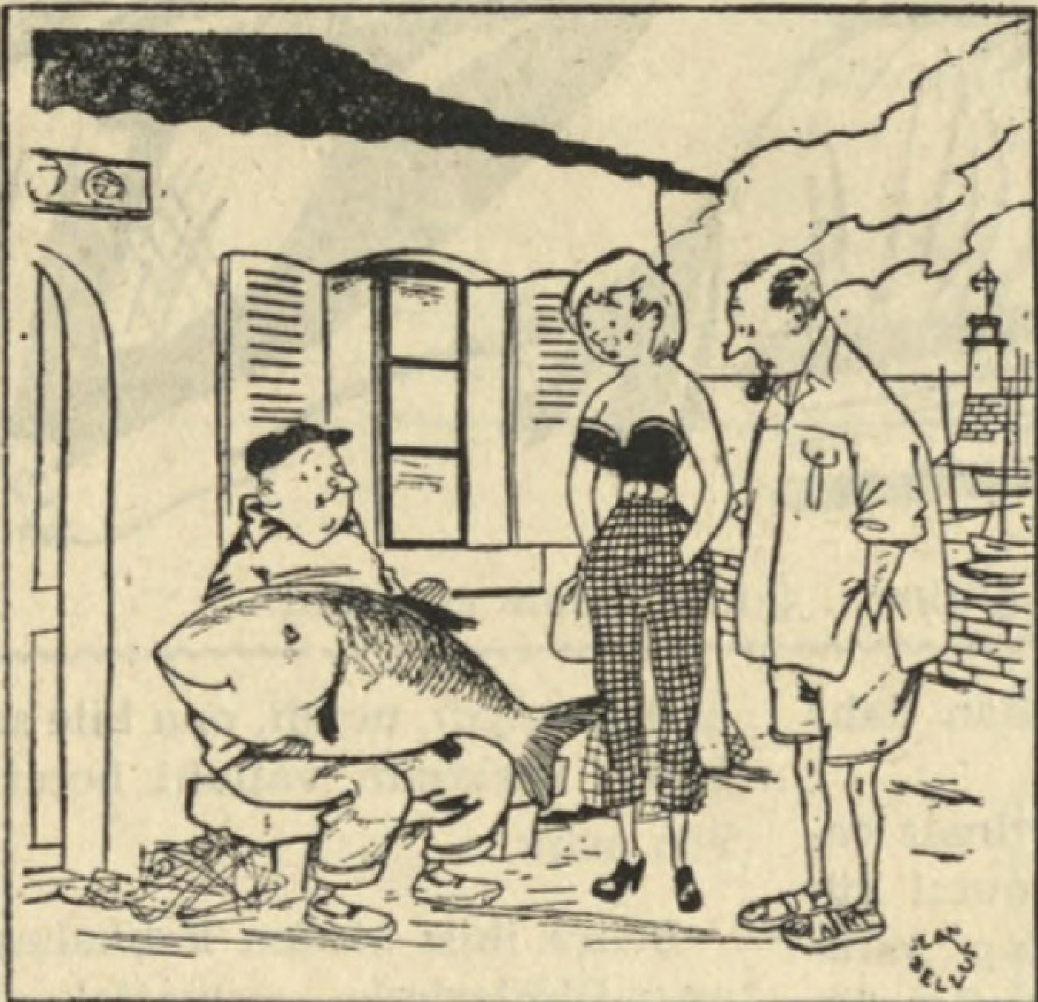
— İci Paris —

— Ben denize giriyorum...

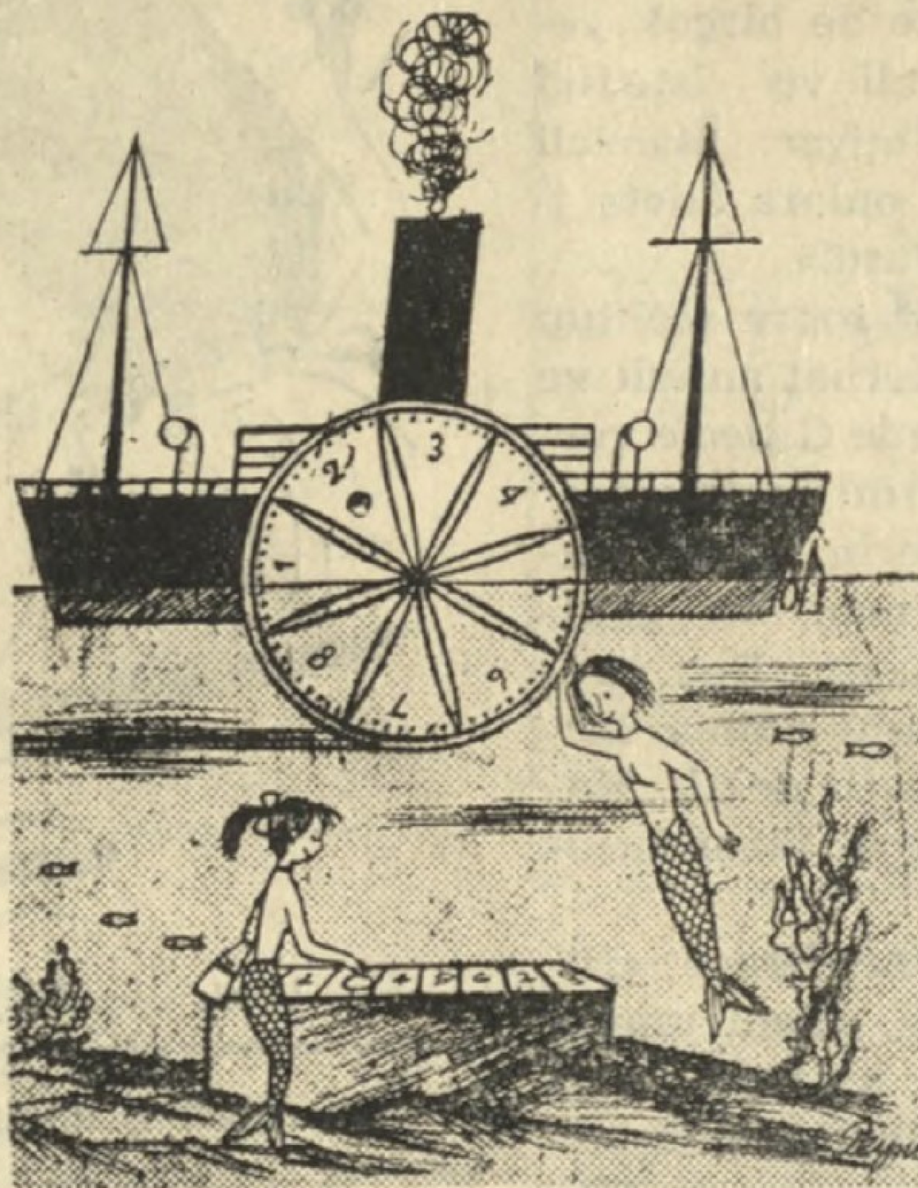
— Yine mi boğulacaksın?..

— Le Hérrison —

— Oltama düştüğü zaman ufacıktı.. Evlât gibi büyüttüm... Dünyada 1000 franktan aşağı vermem!...

— İci Paris —

Denizaltı kumarhanesinde: RULET!

— İci Paris —

— Ne güzel deniz, ne güzel deniz......

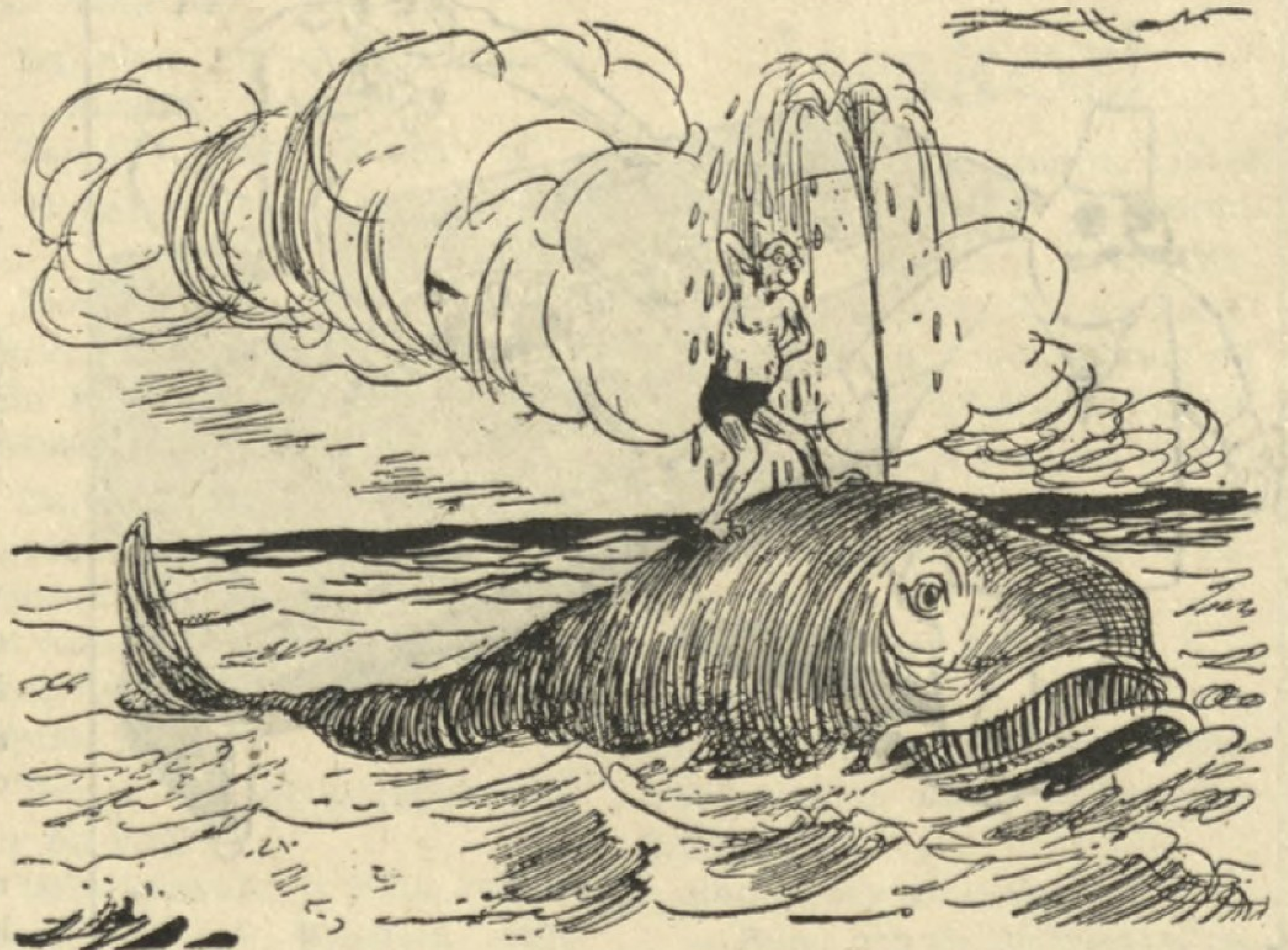
— Ah karıcığım, hele altını görsen, büsbütün bayılırsın!...

— İci Paris —

— Annende bir gece daha mı kalacaksın?.. Kal karıcığım, kal.. keyfine bak!...

— Le Hérisson —

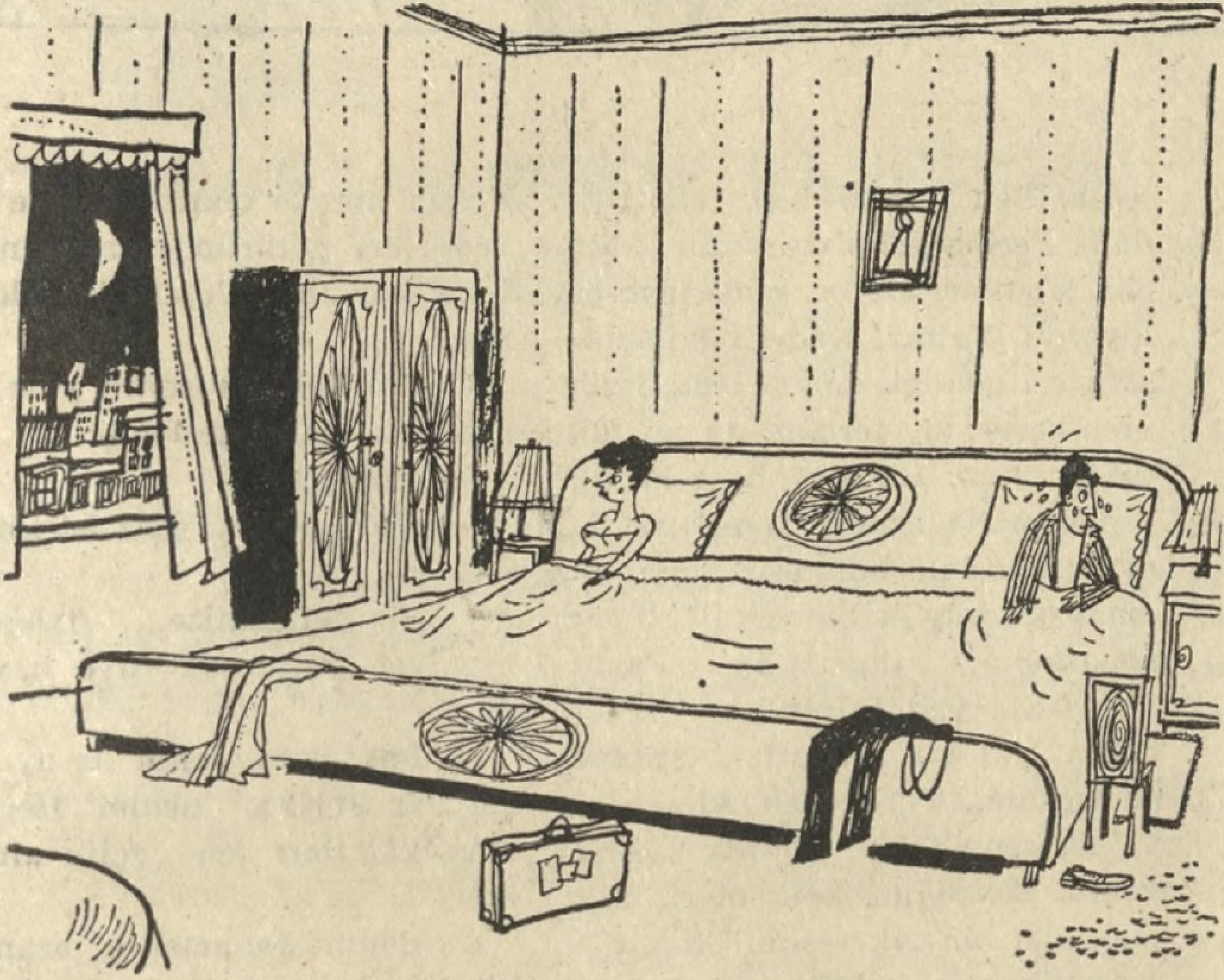

— Keşke kese, sabun da getirseydim!......

— Mac' Aurelio —

495

Dünya Karikatürleri

Sıcaklık, gölgede 38 dereceye çıkınca...

— Mac' Aurelio —

— Ayol, burada seyredecek ne var?.. Denize girip ferahlasana!...

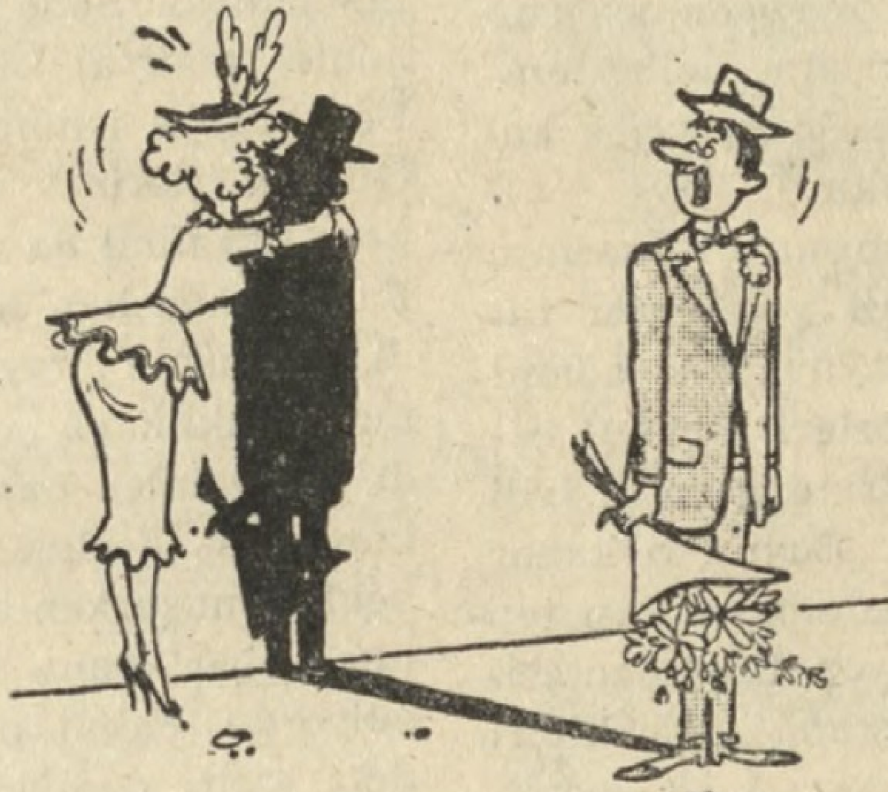
— Le Hérisson —

— Şehir içinde mayo ile gezmek yasaktır...

— Peki, çıkarayım öyleyse!..

— Le Hérisson —

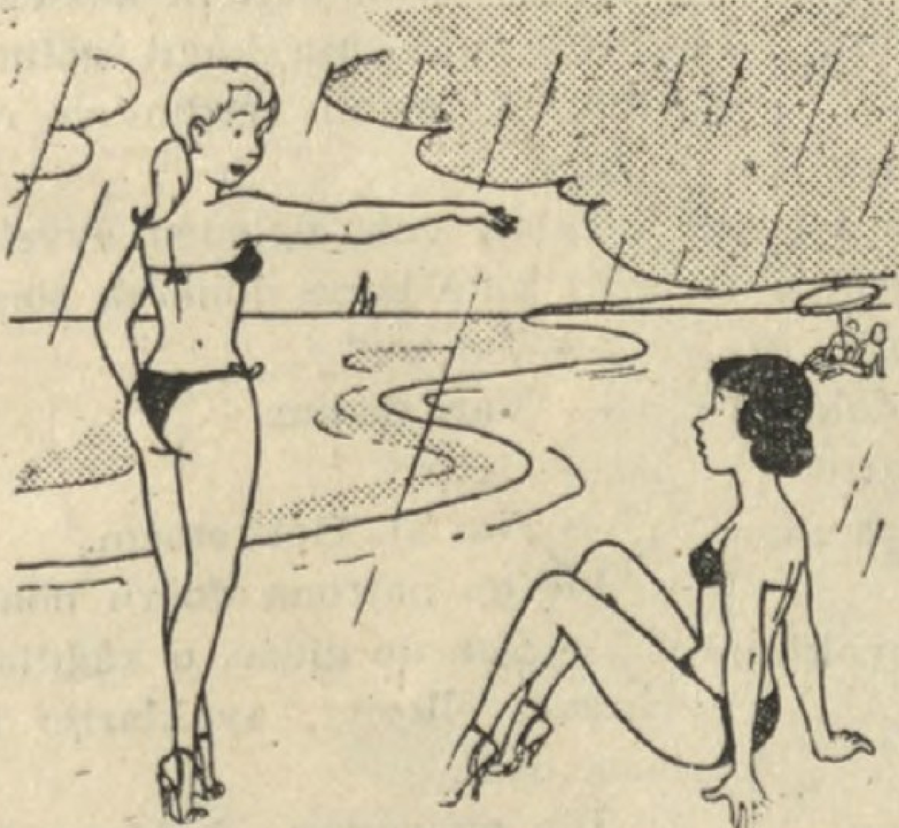
— Ayol, o değil.. Benim, ben!...

— İci Paris —

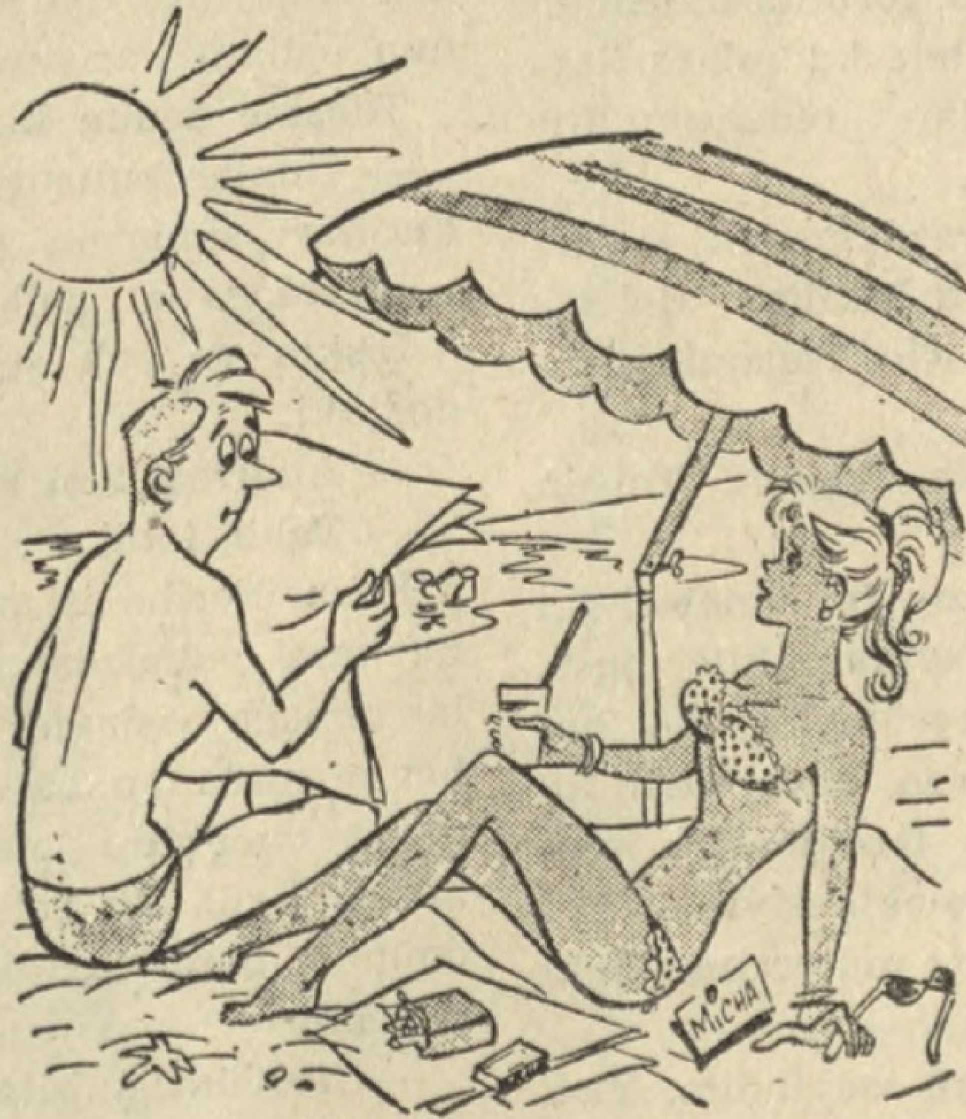
— Aman ben kocamı seviyorum...

— İyi ya işte, şimdi kumar oynuyor: Şansı açılır!...

— Yağmur başladı, mayomuz ıslanmadan giyinelim!..

— İci Paris —

— O kadar canım yüzmek istiyor ki, mayomun bozulmıyacağını bilsem denize girerdim!...

— Le Hérisson —

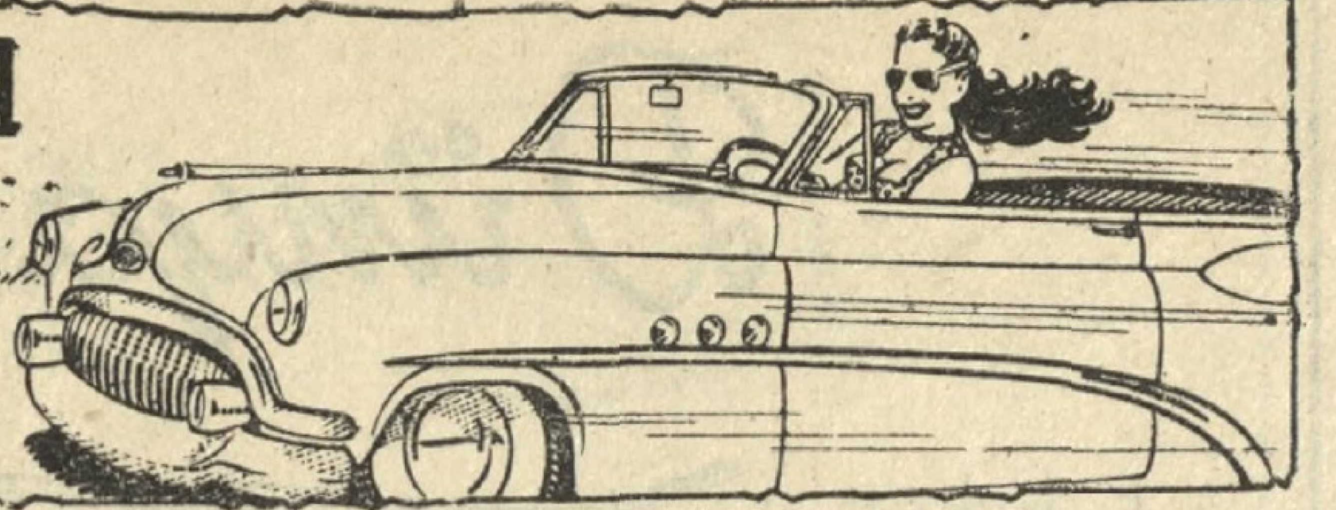

— Ne kadar günde böyle karardınız?.

— İci Paris —

ZENGİN KOCA ARARKEN

YAZAN: SERVER BEDİ

AKBABA'NIN ROMANI: 5

Ben, kararımı vermiştim. Herif beni savmağa kalkarsa, bir kere de ben onu pataklıyacaktım. Hem de içimden gelerek... Artık hoşlanır mı, kızar mı, beni kovar mı, bilmem. Ne olursa olsun...

Tahsin içeride çok kalmadı. Odadan çıktığı zaman, yüzüne bir bakışta anladım ki, patron Ferihayı tercih etmişti.

Hemen ayağa kalktım.

Tahsine doğru sıçrıyarak:

— Anladım, dedim, Ferihayı alıyor.

Tahsin korku ile kapıya bakarak;

— Evet, dedi, kız ayda yüz yirmi liraya razı olmuş. Patron diyor ki: «İkisi de ayni mektepten mezun. Fakat arada yüz otuz lira fark var. Neclâ hanıma söyle. Beni tabiî mazur görür» diyor.

Ben artık Tahsini dinlemedim. Fırtına gibi oda kapısını açarak içeriye girdim. Kadri, masasının başından kalkmış, köşedeki koltukta oturuyordu. Ben iki sıçrayışta onun yanına düştüm ve hemen, iki elimle saçlarına yapışarak var kuvvetimle çekmeğe başladım. Bir kelime söylemiyordum. O kadar şaşırmıştı ki, başı bir yastık gibi, çektiğim tarafa kolayca geliyordu. Bir elimi uzaklaştırdım ve işaret parmağımı dudağının kenarından ağzının içine sokarak yanağını bir çamaşır gibi çekiştirmeğe başladım. Bazan da tombul yanaklarına tokatlar patlatıyordum.

İlk önce adamcağızdan hiç ses çıkmadı. Sonra hafif hafif inildiyordu. Nihayet:

— Oh... Neclâ... Çek, çek saçlarımı, oh... Vuur! Allah aşkına, bir tokat daha vur!

Demeğe başladı. Kulaklarını çekiyor, yüzünü, boynunu, ensesini tırnaklarımla çiziyor, başka her tarafını tırmık içinde bırakıyordum.

Nihayet yoruldum ve doğruldum.

Yalvaran gözlerle, bana:

— Şu zile bas da, Tahsin gelsin dedi.

Gidip masasına oturdum ve zile bastım.

Tahsin odadan içeriye girip de beni patronun masasına kurulmuş görünce şaşırdı, sonra kendini topladı.

Patron ona dedi ki:

— Almanya ile işimiz çok, Ben düşündüm. Bu iki hanımı da angaje ediyorum. Feriha yüz yirmi, Neclâ iki yüz lira aylıkla... Arada çok fark var ama...

Bana bakarak ilâve etti:

— Neclâya çok değil!

Kadri beyin büyük odasına iki masa kondu. Ay başında işe başladık. Birinci günü, ben de, Feriha da, Türkçeden Almancaya ikişer mektup tercüme ettik. Patron bunları çantasına koydu. Her halde Almanca bilenlere gösterecek, kontrol ettirecekti. Bir imtihan geçirdiğimizi anlıyordum. Fakat benimle Feriha arasında asıl imtihan mazohizmi anlamak bakımından olacaktı galiba!.. Bakalım, sırası gelince, hangimiz patronu daha iyi ısıracağız ve pataklıyacağız! Şimdilik, maaşımdan da belli, birincilik bende. Fakat belli olmaz. Feriha adamcağızın huyunu daha iyi alır, belki tombul etlerini cımbızla yolmağa kalkar ve birinci olur.

Sabahları patronu masasının başında gördükçe güleceğim tutuyordu. Ne yusyuvarlak adam! Başı, kaşları, gözleri, burnu, çenesi, elleri birbirine geçmiş, irili ufaklı daireler... Boynu o kadar kısa ki, oturduğu zaman başı tepside gibi görünüyor. Halinden zengin olduğu anlaşılmaz. Hiç kibiri yoktur. Ne yapsanız kızmıyacakmış gibi bir hali var. Bukadar iyi adam hissini verdiği için, komik ama, sevimli doğrusu. Budala da değil. İşini biliyor ve kazanıyor. Fakat bunu da görünüşünden anlıyamazsınız. Hele kadınlara karşı acayip huyları olduğunu hiç anlıyamazsınız.

Akşamları yazıhaneden evvelâ o çıkıyor, sonra Feriha... Biz biraz lâf atmak için Tahsinle sona kalıyorduk.

Üçüncü günün akşamı Tahsin bana dedi ki:

— Patron sizin tercümeleri tetkik ettirmiş. Ferihanınkiler yanlışmış. Senin tercümeleri pek beğenmişler. Patron bana dedi ki: «Bundan sonra tercümeleri Neclâ yapsın, yazı makinesiyle de Feriha yazsın. Biri mütercim, öteki daktilo.»

Ben bu habere sevindim. Yazı makinesiyle başım hoş değildir. Süratli yazarım ama çabuk yorulurum. Sevmem çünkü. Hem de çalışma hayatına daktiloluktan bir derece daha yüksek bir işle girmek hayıra alâmet...

On gün kadar sessiz ve ciddî çalıştık. Ben tercümeleri yapıyordum. Feriha gelip masamın üstünden kâğıtları alıyor, makineye çekiyordu. Yalnız, Kadri beyin misafirleri geldiği zaman benim zihnim karışıyor, tercümede güçlük çekiyordum. Bir de bazı küçük yedek parçalarının Almancalarını lûgatta bile bulamıyordum. Almanyaya büyük bir teknik lûgat ısmarlamayı düşündük. Fakat Fransızca, yahut İngilizce bilmediğim için bu lûgattan istifade edemezdim. Türkçeden Almancaya da zengin bir teknik sözlük yoktu. Aradığım kelimeleri bulmak için bir çok resimli kataloğları dikkatle karıştırmağa mecbur oluyordum.

Feriha ilk günlerde ağır başlı ve samimî idi. O oynaklıktan eser kalmamıştı. Sade giyiniyor, bazı günler makyaj bile yapmıyordu. Ben büroya ısınmağa başladım.. Günlük işlerim arasında zengin koca hayalimi de unutmuyordum. Fakat hava hep böyle iyi gitmedi. Ferihanın tavırlarında yine bir oynaklık ve şımarıklık başladı. İlk günler bana «Neclâcığım, kardeşim» derken, benimle senli benli konuşurken şimdi «Neclâ hanım» diyor, bana «siz» diye hitap ediyordu. Fakat patrona bir kaç defa «sen» dediğini duydum ve hafifçe başımı salladım. Bir de, Feriha, Kadri beyin yazı masasına giderken, belki farkına varmadan zıplıyordu. Kendi tuvalet masası imiş gibi, patronun bürosunun üstünü karıştırıyordu.

Tahsine dedim ki:

— Bunlar buluşuyorlar galiba.. Ferihayı şımarmış görüyorum.

Bu teferruatı anlattım.

Pişkin ve çok sevimli haliyle dedi ki:

— Aldırma. Sen kibar dur.

— Tabiî, tabiî...

Fakat Feriha işi azıtıyordu. Bana karşı yukarıdan, üstün tavırlar almağa başladı. Her zaman o benim masamın başına gelir, Almanca mektup müsveddelerini alır, giderdi. Bir sabah, patronun önünde, bana kendi masasından seslendi:

— Tercümesi bitmiş mektup var mı?

— Var.

— Getirir misin?

Elinde iş yoktu. Boş oturuyordu. Neden her zamanki gibi gelip almıyor? Hem bu tavır ne? Bu azamet ne?

Fakat, mesele çıkmasın diye müsveddeleri götürüp masasının üstüne koydum. Teşekkür bile etmedi.

O gün öğleden sonra yine masasından bana seslendi:

— Var mı?

— Var, dedim, gel, işte burada..

— Siz getirsenize... Ayağınıza üşeniyor musunuz? diye haykırdı.

— Peki ama, senin de ayakların var Feriha, dedim. Her zaman kâğıtları sen gelip alıyordun.

Gerdanını kabartarak azametli bir tavırla:

— Canım isterse alırım. Mecbur muyum? Bugün se sen getir kâğıtları, dedi.

Yine mesele çıkmaması için, müsveddeleri götürüp masasına koydum ve cordum:

— Memnun oldun mu?

Yan gözle yüzüme bakarak:

— Alay mı ediyorsun? dedi.

— Neden alay olsun? Soruyorum basbayağı.

— Lüzumsuz bir sual.

Gidip yerime oturunca, Kadri beyin bana hak veren bakışlariyle karşılaştım. Doğrusu, bu meselede söz ona düşerdi.

Sordum:

— Beyefendi, hangimizi haklı buluyorsunuz?

Önüne bakarak cevap verdi:

— Şimdilik müsaade et de fikrimi söylemiyeyim. Bukadar küçük meseleleri aranızda halletmeniz mümkündür, değil mi?

Patronun bu cevabı üzerine Feriha bana döndü:

— Ekşidin mi? dedi.

Artık sesimi çıkarmadım. Fakat bir daha kafamı kesseler bu kızın masasına kâğıt götürmezdim. Kararımı verdim ve rahatladım.

Ertesi gün, öğleden evvel, Feriha yine bana dönerek sordu:

— Var mı?

— Var, dedim.

— Getir.

— Gel al. Getiremem.

Feriha patrona doğru dönerek:

— Ben de gider, o kâğıtları alırsam ellerim, ayaklarım kırılsın, dedi.

Bir omuzumu kaldırıp indirdim. Bana ne? Benim vazifem tercüme yapmak. İster gelir, ister gelmez.

(Devamı var)

ANADOLU

Anomin Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ: 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN
KARA ve DENİZ NAKLİYATI
KAZA
HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.
Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri ve Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi:

İmtiyaz—İstanbul

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN

KULLANINIZ!

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye: 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.
BANKACILIK muameleleri yapar.

En müsait şartlarla MEVDUAT kabul eder ve her nevi

4/Eylûl/1952
Perşembe

Akbaba

35
Kuruş

Kremos

499

— İyi genç, güzel genç ama, yüz lira maaşı varmış... Nasıl geçinirsiniz?...
— Aman babacığım, aylar o kadar çabuk geçiyor ki!..